

Asztalos György

*1928-ban született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 45*

2000-ben aranyoklevelet kapott.

Villamosmérnöki oklevele megszerzése után a Távközlési Kutató Intézetbe került, ahol először mint tudományos munkatárs, később főmunkatárs, majd 1967-től nyugállományba vonulásáig, 1989-ig tudományos osztályvezetőként dolgozott. Az ötvenes években nagyrészt katonai jellegű híradástechnikai témák foglalkoztatták. Közben részt vett az első hazai fekete-fehér TV készülék mintapéldányának elkészítésében. 1957 után bekapcsolódott ultrahang berendezések és mágneses anyagok kutatásába. Izgalmas tudományos kitérőt jelentett számára az első hazai szabadalmon alapuló abszorpciós hűtőgép elkészítése és gyártásba való bevezetése. Ezt követően rádiófrekvenciás tömegspektrométerek, majd félvezetős hűtőegységek magyarországi első eredményes előállításán dolgozott. 1962-ben a Budapesti Nemzetközi Hűtőgép Kongresszuson működő példányokat mutatott be. Több évig foglalkozott analóg sokcsatornás híradástechnikai berendezésekhez használatos különféle mérőberendezésekkel. A Berliini Humboldt Egyetemen 1968-ban szabadalmi szakmérnöki oklevelet szerzett. Ez tette lehetővé részvételét, illetve irányító tevékenységét a Kutató Intézetben létrehozott találmányok bel- és külföldi értékesítésének, megvalósításának folyamatában.

Munkássága elismeréseként kapott Kiváló Feltaláló, Kiváló Dolgozó, Kiváló Munkáért kitüntetést. Megkapta a Budapestért kitüntető jelvényt, a Magyar Népköztársaság Sport Érdemérmének ezüst fokozatát.

Az Egyetem Szenátusa gyémántdiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Barabás Miklós

*1926-ban született Kunszentmiklóson
Villamosmérnöki oklevelének száma: 11*

Oklevelének megszerzése után tervező mérnökként négy évig dolgozott a Villamos Forgógép Tervező Irodában, majd további két évig a próbaterem vezetője volt. 1957-ben menekülteként került Kanadába, és a Saskatchewan Power Corporation alkalmazottja lett, ahol falusi és városi villamos energiaelosztás tervezésével foglalkozott. Automatizálással korszerűsítette a városi alállomásokat és megtervezte az első kanadai földkábeles elosztórendszert, amely még 30 év múlva is működik. Hét évi sikeres működés után az akkor létesült számítógépes főosztály vezetésével bízták meg. 1965-től a Kanadában gyártott első számítógéppel számos feladatot oldott meg a vállalati gazdálkodás terén. Sikeres működését bizonyítja, hogy igazgatói beosztásban rábízták az újonnan létesítendő kutatási és fejlesztési csoport megszervezését. Vezetése alatt 50 fős csoport dolgozott, közöttük 25 diplomás illetve doktori fokozatot szerzett mérnökkel. A feladat nagyságát mutatja a 15 millió dolláros beruházás és a kb. 4 millió dolláros évi költségvetés. 1993-ban nyugdíjba vonult. Nyugdíjasként, mint tanácsadó magánmérnök dolgozott és 5 évig a Saskatchewanban a miniszterelnöknek volt a tudományos és műszaki tanácsadója. Tagja volt a Nemzeti Tudományos Akadémiának, a kanadai és két tartományi mér-

nökkamarának, senior member az IEEE-ben. Trinidadban, Jamaikában és a Reginai Egyetem mérnöki karán meghívott professzorként is működött. Különböző konferenciákon és tudományos egyesületekben 26 előadást tartott vagy cikket írt. Magyarországon egy, Kanadában és az Egyesült Államokban két-két szabadalmat szerzett. Két magyar és egy kanadai kitüntetéssel ismerték el tevékenységét. 1993-ban visszavonult az aktív mérnöki munkából. A Brit-Columbiai mérnökkamara 1996-ban emeritus taggá választotta.

Az Egyetem Szenátusa gyémántdiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Baránszky-Jób Imre

*1928-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 67*

2000-ben aranyoklevelet kapott.

Mérnöki tevékenységének első feladata 1951-től a Villamosenergetikai Kutató Intézet mérés-technikai részlegének létrehozása volt, majd a villamos energiahálózat és elemei tranziens folyamatainak kísérleti vizsgálatait irányította. Később tud. ov. Kísérletileg feltárta az Inotai Alumíniumkohó lefagyásában fő szerepet játszó hightech vezérlőrendszer addig ismeretlen hibaokait (miniszteri Munka Érdemérem kitüntetés, 1953). Elsőként végzett fogyasztói hálózaton körvezérlést alapozó kísérleteket. 1957-től a KFKI meghívására speciális ferromágneses anyagok kutatásával és alkalmazástechnikájával foglalkozott, majd az első hazai sorozatgyártású sokcsatornás, nukleáris részecske analizáló digitális nagyberendezések és alkalmazásaik kifejlesztésének egyik irányítója, tud. főmunkatárs. Nemzetközi K+F együttműködési fórumokon ismétlődően szakértő, delegációvezető. Arany okleveles feltaláló. Kitüntették az MTA díj I. fokozatával (1964, megosztva). Oktatott a nukleáris szakmérnök képzésben. 1968-tól az OMFB koordinátoraként vett részt a Számítástechnikai Központi Fejlesztési Program szakmai kidolgozásában és éveken át végrehajtásának országos szintű koordinálásában. Számos alapozó tanulmány szerzője vagy szakmai koordinátora. Rendszeresen volt szakértő a vonatkozó kormányközi és egyéb nemzetközi együttműködésekben. Szűkebb szaktevékenységeként koordinálta a számítógéppel segített műszaki tervezés, valamint a kapcsolódó térinformatika és távérzékelés elterjedését elősegítő, központi támogatású projektek kidolgozását, megvalósítását. Az OMFB fősztályvezetőjeként vonult nyugállományba (1992).

A Munka Érdemrend bronz (1972) és ezüst (1974) fokozatának birtokosa.

Az Egyetem Szenátusa gyémántdiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Csukonyi Zoltán

*1927-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 1.*

2000-ben aranyoklevelet kapott.

Oklevele megszerzése után Budapest Főváros Elektromos Műveinél nyert alkalmazást. 1952-ben áthelyezték a Fővárosi Teherelosztóba, ahol mint felelős üzemmérnök a rendszer biztonságos és gazdaságos irányításán dolgozott 1956 végéig. Az Egyesült Államokba történt kivándorlása után a New Jersey állam áramszolgáltató vállalatánál helyezkedett el mint mérnök. A nagyfeszültségű hálózat és az erőmű kapacitásfejlesztésével kapcsolatos tanulmányokat végeztet. A terhelési és stabilitási vizsgálatokat eleinte analóg kismintán majd később számítógépen végezték a gazdasági számításokkal egyetemben. Feladatai közé tartozott tanácsadás a vállalat teherelosztó osztálya részére hálózati és az üzemviteli rendszer számítógépes irányításra való áttérésének kérdéseiben. 1964-ben átköltözött San Franciscóba és az ottani vállalat Villamos Rendszer Fejlesztési Osztályán dolgozott ahol tanulmányokat készített kliensek részére. 1970-ben egy új 900 MW-os, Arkansas államban építendő, atomerőmű egység részletes tervezésének műszaki vezetésével bízták meg, majd 1974-ben áthelyezték Milánóba, ahol egy 2x1000 MW-os atomerőmű tervezésére és építésére alakult olasz konzorcium részére egy műszaki tanácsadó csoportot vezetett. 1977-ben a Bechtel cég Los Angeles-i tervező irodájába helyezték vissza. Megbízatása egy Koreában építendő 2x 1000 MW-os atomerőmű előzetes tervezésének beindítása volt, majd a szerződés elfogadása után a részletes terveket készítő csoport vezetése mint felelős főmérnök. Ebben a minőségben tevékeny részt vett, főleg távolkeleti, új erőmű létesítmények műszaki és gazdasági kiértékelésében és fejlesztésében. Alkalma volt a Paksi Atomerőművel is kapcsolatba lépni. 1991-ben a Bechtel konszolidálta az összes erőművel kapcsolatos tevékenységét a Gaithersburg-i irodájába, Maryland államban, ahol 1994-ben történt nyugdíjba meneteléig működött.

Az Egyetem Szenátusa gyémántdiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Eff Imre

*1924-ben született Felsőgallán
Villamosmérnöki oklevelének száma: 24.*

2000-ben aranyoklevelet kapott.

Tizenhét éven át a Tatabányai Szénbányák Vállalat Villamos Műhelyeinek felelős műszaki vezetőjeként dolgozott. A folyamatosan növekvő villamosenergia igény biztonságos kielégítése volt a feladata. Az igény folyamatos hangsúlyozásával jelentősen hozzájárult a villamosenergia földalatti használatára vonatkozó első utasítások kiadásához. Társ szerzőként írta az 1972. évben megjelent Bányavillamoságtan című tankönyvnek. 1964-1984 közötti időben mellékfoglalkozásként mint óraadó a Péch Antal Bányaiipari Technikumban tanított. Publikációt jelentetett meg a Tatabányai Szénbányák Műszaki és Közgazdasági Szemle c. folyóiratában a földalatti bányaművelés célját szolgáló 1000 V alatti és a 10 kV-os nagyfeszültségű villamos tokozott kapcsoló berendezésekről. Közre-

működött Tatabánya Újváros, a Turul alatti vízakna és egyéb vízaknak villamosenergia ellátásának megoldásában.

Munkássága elismeréseként megkapta Bányász Szolgálati Érdemrend bronz, ezüst és arany fokozatát.

Az Egyetem Szenátusa gyémántdiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Földes Péter

1928-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 44/1950

1950-től 1956-ig a budapesti Hadtudományi Intézetben és a Távközlési Kutató Intézetben dolgozott. 1957-ben elhagyta az országot. Az első húsz évben megalapította az RCA montreali antenna laboratóriumát, és ellátta a vezetését. 1976-tól 1982-ig a General Electric Valey Forge-ban lévő központjában az antenna szakosztályt irányította. 1982-től saját antenna tanácsadó céget tart fenn. Ezen tevékenységével párhuzamosan előadásokat tartott az antennákról a montreali McGill egyetemen. Aquilla-ban, Montrealban és Rómában bekapcsolódott a mérnöki továbbképző tanfolyamok munkájába. Öt könyv szerzője és társszerzője, 55 műszaki cikket publikált, tizennégy USA szabadalom fűződik nevéhez. Legjelentősebb eredményei közül megemlítendő a többreflektoros antennák használata földi és műholdas hírközlésben, számos egyidejű módban gerjesztett antenna táprendszerek kifejlesztése, soknyalábos és alkalmazkodó műhold antennák korai bevezetése, valamint a nyomtatott rácsos reflektorok első alkalmazása műhold antennákon.

Munkásságát Dávid Sarnoff-díjjal ismerték el.

Az Egyetem Szenátusa gyémántdiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Görbicz Sándor

1926-ban született Bükön

Villamosmérnöki oklevelének száma: 13

2000-ben aranyoklevelet kapott.

Diplomáját megszerezve a MÁV Északi Járműjavító Üzeméhez került. Feladata a villamosgép próbaterem vezetése volt. 1954-ben a Kandó mozdony gépeinek felújítását végző tekerceselő részleg vezetésével bízták meg. 1957 és 1963 között a villamosmozdony és villamosberendezéseket javító osztályt vezette. Ez az időszak egybeesett a MÁV-nál az új villamosmozdonyok üzembe helyezésével. 1963-tól az üzem technológiai osztályát irányította. 1970-ben mint üzemigazgató a járműjavító irányítására kapott megbízást. Ebben az időben Békéscsabán egy 160 fős villamostekercselő üzemegységet alakítottak ki a megszűnt gazdasági vasút telephelyén. 1976 és 1986 között műszaki gazdasági tanácsadó a MÁV Vezérigazgatóság gépészeti szakszolgálatánál. A diesel- és villamosmozdonyok fenntartási rendszereinek

országos szintű fejlesztése volt a feladata. 1956-1965 között mint félállású tanársegéd bekapcsolódott a Villamosmérnöki Kar Anyagtechnológiai Tanszékének oktatói munkájába. A Műszaki Kiadónál öt könyve jelent meg.

Munkássága elismeréseként megkapta a Munka Érdemrend ezüst és bronz fokozatát, A Közlekedés Kiváló Dolgozója, a Kiváló Vasutas kitüntetések.

Az Egyetem Szenátusa gyémántdiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hangyál István

*1925-ben született Méhkeréken
Villamosmérnöki oklevelének száma: 6*

Egész munkásságát az energiagazdálkodás szolgálatában töltötte. Első munkahelye az Erőmű Kazánszerkesztési Iroda volt, ahol kb. 2 éven át a Dunai Vasműbe kerülő porszéntüzelésű kazánok tervezésének feladataival foglalkozott. Innen áthelyezéssel került az Országos Villamosenergia Felügyelethez, ahol a villamosenergia gazdaságos felhasználásával foglalkozott, elsősorban a csúcsidei igénybevételek csökkentésével, valamint a villamos hajtású munkagépek, többek között a szénbányászatban és az ipari üzemekben működő áramlástechnikai gépek hatásfokának növelésével. Ezeknek a munkagépeknek alaposabb megismerése és üzemviteli működésük jellemzőinek ellenőrzése során felmerülő helyszíni mérések igénye szükségessé tették, hogy a gépészmérnöki ismereteket is elsajátítsa. Ezért 1963-ban gépészmérnöki oklevelet is szerzett az áramlástechnikai ágazaton. Amikor az OVILLEF 1971-ben megszűnt, az Energiagazdálkodási Intézethez került, ahol 1990-ben bekövetkezett nyugállományba vonulásáig területi energiatervezéssel és egyéb szakértői tevékenység ellátásával foglalkozott műszaki - gazdasági tanácsadóként. Tanácsadói tevékenységét nyugdíjasként is folytatta, elsősorban érintésvédelmi témakörben és automatikus öntözéstechnikai területen.

Az Egyetem Szenátusa gyémántdiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Heckenast Gábor

Állami díjas

*1925-ben született Budapesten.
Gépészmérnöki oklevelének száma: 1657*

2000-ben aranyoklevelet kapott.

Pályáját 1948-ban a lakihegyi rádióadónál kezdte. 1949-ben áthelyezték a Magyar Rádió stúdiójába. Fejlesztőmérnökként, majd csoportvezetőként itt dolgozott 1962-ig. Jelentős része volt abban, hogy Magyarországon megindult a mágneses hangrögzítő berendezések gyártása. Irányító szerepe volt a Rádió új, decentralizált rendszertechnikájának kialakításában, valamint az új, központi kapcsolóterem tervezésében. 1962-ben saját kérésére áthelyezték a Magyar Televízióhoz, ahol a mágneses képrögzítés bevezetését irányította. 1972-ben hívásra visszatért a Magyar Rádióhoz. Majdnem húsz éven át, 1992-ben történt nyugdíjba vonulásáig a Rádió műszaki igazgatója volt. Vezetése alatt a Magyar Rádió sok új műszaki létesítménnyel gazdagodott. Nyugdíjba vonulása után tanácsadóként különböző tanulmányokat készített. 1996 és 2000 között tagja, 2000-2004 között szakértője volt a Nemzeti Hírközlési és Informatikai Tanácsnak (NHIT). 1998-ban pedig beválasztották a Távközlési Érdekegyeztető Fórum (TÉF) Felügyelő Bizottságába. Éveken át tagja volt a MTA Akusztikai Komplex Bizottságának. 1981 és 1990 között az OIRT Technikai Bizottságának elnöke. Részt vett a Rádióuniók Világértekezletein Algirban, Prágában és Washingtonban. Számos alkalommal vett részt a Nemzetközi Távközlési Unió (ITU) rádiós világértekezletein. Hosszú éveken át dolgozott a hazai szabványosítási munkában. Az Audio Engineering Society (AES) Magyar Szekciójának a megalakulása óta annak tíz éven át elnöke volt. Tagja az Optikai Akusztikai és Filmtechnikai Egyesületnek, továbbá a Hírközlési és Informatikai Egyesületnek. Hét hónapos ösztöndíjas tanulmányúton volt 1968-69-ben Olaszországban a RAI-nál, 1975-ben pedig egy hónapig Japánban, az NHK-nál. Kilenc könyve jelent meg, részben más társszerzőkkel együtt. Zsdánszky Kálmánnal együtt szerzője volt a mágneses hangrögzítés témájában megjelent első magyar nyelvű könyvnek (Mágneses hangrögzítés, 1954, 1955). Sok publikációja jelent meg szaklapokban.

Számos kitüntetés tulajdonosa: Munka Érdemrend minden fokozata, Petzval József-díj (OPAKFI) 1964, Állami Díj 1978, Puskás Tivadar-díj (HTE) 1980, Békésy György-díj (OPAKFI) 1985, MTESZ - Díj 1987 Kempelen Farkas-díj (HTE-OPAKFI-NEUMANN) 1992, Köztársasági Érdemrend Tiszti Keresztje 1992, Fellowship Award (AES) 1993, Szóts Ernő-díj (Magyar Rádió) 1999, Puskás Tivadar-díj (HTE) 2000, Stóts Ernő-díj, Puskás Tivadar-díj.

Az Egyetem Szenátusa gyémántdiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Herzfeld György

*1927-ben született Újpesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 55*

2000-ben aranyoklevelet kapott.

Az Egyetem elvégzése után az akkori Kábel- és Sodronykötélgyárban helyezkedett el, majd nyugállományba vonulásáig, 1988-ig ugyanitt, illetőleg ennek jogutódjánál, a Magyar Kábel Műveknél dolgozott, Mint kezdő mérnök, üzemmérnöki beosztást kapott. 1954-től a Zománchuzalgyár üzemvezetője, utána főtechnológusa lett, majd 1971-ig a gyár főmérnöke volt, Ettől kezdve a Létesítményi Főosztály fejlesztő mérnöki beosztásban alkalmazta .

Munkája elismerésül megkapta a Kiváló Dolgozó, A Szakma Kiváló Dolgozója, A Gépipar Kiváló Dolgozója kitüntetések.

Az Egyetem Szenátusa gyémántdiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Horváth János

a műszaki tudományok kandidátusa

*1928-ben született Nyíregyházán
Villamosmérnöki oklevelének száma: 35*

2000-ben aranyoklevelet kapott.

Első munkahelyén, a Műszeripari Kutató Intézetben kutató mérnökként, később tudományos osztályvezetőként dolgozott. Az erősáramú védelmi relék és villamos automatika elemek kutatásával, a Hali-hatás műszaki alkalmazásával, a kőolajvezetékek villamos automatikájának rendszertechnikai fejlesztésével, az orvosi regisztráló írószerkezetének fejlesztésével foglalkozott. Később az Építéstudományi Intézetbe került, tudományos tagozatvezetőként tevékenykedett. Építőipari méréstechnikai és folyamatirányító rendszerek rendszer- és készüléktechnikai K+F munkáiban vett részt. Hat szabadalomban szerző, illetve társszerző volt, ezekből hármat gyártásban is alkalmaztak. Villamosmérnöki Karunk Elektrotechnikai Tanszékén, a Kandó Kálmán Műszaki Főiskola Számítástechnikai Tanszékén, az Ybl Miklós Építőipari Műszaki Főiskola debreceni tagozatán méréstechnikai, számítástechnikai gyakorlatok vezetésével bekapcsolódott az oktató munkába. Előadásokat tartott a Mérnöktovábbképző Intézet tanfolyamain. 1960-ban Indukciós forgódobos relék helyettesítő kapcsolása c. értekezésével kandidátusi fokozatot, majd 1962-ben Egyetemünkön műszaki doktori címet szerzett. Részt vett több OMFB tanulmány kidolgozásában, 105 publikációja jelent meg. Építőipari mérés és automatizálás tárgyában számos nemzetközi konferencián, kongresszuson tartott előadást.

Munkássága elismeréseként megkapta A Gépipar Kiváló Dolgozója, Az Építőipar Kiváló Dolgozója, a Kiváló Dolgozó kitüntetések és a Kiváló Feltaláló ezüst fokozatát.

Az Egyetem Szenátusa gyémántdiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Horváth Tibor

Professor Emeritus, a műszaki tudomány doktora

*1928-ban született Rákosszentmihályon
Villamosmérnöki oklevelének száma: 25*

2000-ben aranyoklevelet kapott.

Szakmai tevékenységét 1950-ben Egyetemünk Villamos Művek és Vasutak Tanszékén kezdte mint tanársegéd, majd 1951-ben adjunktus lett. Az 1960-ban létesült Nagyfeszültségű Technika és Készülékek Tanszéken 1963-tól, mint docens, 1974-től, mint egyetemi tanár működött. Ennek a tanszéknek 1967-től 1993-ig a vezetését látta el. 1972-től az akkor létesített Erősáramú Intézet igazgatóhelyettese, majd 1985 és 1988 között az igazgatója volt. 1998-ban vonult nyugdíjba és professor emeritusként azóta is folyamatosan tart előadást a Villámvédelem választható tantárgyból. Oktatási tevékenységének eredménye a nagyfeszültségű technika tananyagának gyökeres megújítása. Nemzetközi összehasonlításban is élenjáró előadásokat tartott a villámvédelemről, és kezdeményezte az elektromágneses illeszkedéssel (EMC), valamint az orvosbiológia szakon a villamosság élettani hatásaival foglalkozó tantárgyakat. Könyvírásai tevékenysége a tankönyvek mellett a villámvédelemre, a gyakorlati elektrosztatikára és az elektrotechnika történetére is kiterjedt. A változatlan későbbi kiadásokat nem számítva 19 könyvet írt, amelyeket Angliában, Romániában és a Szovjetunióban is kiadtak. Tudományos kutatási munkájának fő területe a villámkutatás és a villámvédelem. Legfontosabb eredménye a villám becsapási helyét valószínűségi alapon meghatározó elmélet és számítási eljárás kidolgozása. Főleg a Magyar Elektrotechnikai Egyesületben (MEE) végzett közéleti tevékenységet, amelynek több évtizedig vezetőségi tagja és két évig elnöke volt. Tagja a Magyar Tudományos Akadémia Elektrotechnikai Bizottságának valamint Magyar Nyelvi Bizottságának. Az International Conference on Lightning Protection (ICLP) nemzetközi villámvédelmi szervezetnek több alkalommal elnöke volt, és 43 év óta a Scientific Committee tagja. Csaknem 50 év alatt 44 cikke jelent meg.

Munkássága elismeréseként számos kitüntetést kapott, így a Magyar Köztársasági Érdemrend Középkeresztjét és az Eötvös Loránd-díjat, a BME József Nádor érmét, a MTA kitüntető érmét, a MEE. Elektrotechnika Nagydíját, Zipernowsky- és Verebély ?-díját, illetve az ICLP Franklin-érmét.

Az Egyetem Szenátusa gyémántdiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Kerényi Dénes

c. egyetemi tanár, a műszaki tudományok doktora

*1927-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 9*

2000-ben aranyoklevelet kapott.

Oklevele megszerzésétől nyugállományba vonulásáig, 1988-ig folyamatosan a Ganz Villamosági Gyárban dolgozott. Először próbatermi, később laboratóriumi mérnök volt, 1966-tól pedig a Gyár Nagyfeszültségű Laboratóriumának vezetőjeként tevékenykedett. Az 1950-es évek első felében turbógenerátorok szellőzési kérdéseivel foglalkozott. Az ebben a témakörben írt egyik tanulmányáért megkapta a Magyar Elektrotechnikai Egyesület 1955. évi Zipemowsky-díját. Ezt követően fordult a nagyfeszültségű technikai kérdések, elsősorban forgógépek és transzformátorok lökőfeszültség problémái felé. A Forgógépek lökőfeszültség jelenségeinek számítása című kandidátusi értekezését 1965-ben védte meg a Magyar Tudományos Akadémián és 1966-ban Egyetemünkön műszaki doktorrá avatták. A transzformátorok lökőfeszültség kérdéseivel kapcsolatos kiemelkedő tudományos eredményeiért a Magyar Tudományos Akadémia 1975. évi közgyűlésén Akadémiai-díjban részesítette. 1984-ben az Új számítási módszerek a transzformátorok szigetelésének méretezésére és a szórt fluxus okozta veszteségek meghatározására című értekezésével megszerezte a műszaki tudományok doktora fokozatot. Egyetemünktől 1983-ban címzetes egyetemi docensi, 1990-ben címzetes egyetemi tanári címet kapott.

A Magyar Elektrotechnikai Egyesületben végzett munkásságát 1978-ban az Egyesület Nagydíjával ismerték el.

Az Egyetem Szenátusa gyémántdiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kiss Imre

*1926-ban született Rábacsécsényben
Villamosmérnöki oklevelének száma: 72*

2000-ben aranyoklevelet kapott.

Első munkahelye Egyesült Izzó adócsőgyártási osztálya volt. 1957-től a félvezetőgyártás megindulásától a gyáregység minőségellenőrzési osztályának vezetőjeként dolgozott. A félvezetők - diódák, tranzistorok, termisztorok - mérési problémái mellett az osztály feladatai közé tartozott a katódsugárcsővek, TV képcsővek vizsgálata és minősítése. 1959-től a győri Magyar Vagon és Gépgyár gyártmányfejlesztési osztályán mint kutatómérnök dolgozott. Vasúti dieselmotoros járművek vezérlésével foglalkozott. 1962-ben a gyártmányfejlesztési osztály vezetőjeként, a Rába-Balaton motorvonathoz automatikus tranzisztoros sebességváltót tervezett. Ennek egyes áramkörei szolgálati szabadalomként szerepeltek. A későbbiekben vasúti járművek éberségi berendezéseinek fejlesztése volt a feladata. Az üzemi munka mellett az újpesti Landler Jenő Gépipari Technikum, majd a győri Jedlik Ányos Gépipari Technikum esti tagozatán rádiótechnikát, ill. elektrotechnikát tanított. A középiskolai tanítással párhuzamo-

san a Bánki Donát Gépipari Műszaki Főiskola kihelyezett levelező tagozatán meghívott előadóként elektrotechnikát, villamos gépeket és méréseket tanított. 1979-től nyugdíjba vonulásáig az iskola műszaki igazgatóhelyetteseként dolgozott.

Az Egyetem Szenátusa gyémántdiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kozma Miklós

*1927-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 26*

2000-ben aranyoklevelet kapott.

1950-ben pályafutását a Magyar Siemens Műveknél és jogutódjánál kezdte el, ahol a villamosgépgyár, majd a bányagép export fővállalkozás vezetője. 1963-tól Transelektro Kkv. munkatársaként a magyar energetikai berendezések és villamosipari berendezések nemzetközi elfogadtatása és exportja volt a kiemelt célkitűzés. Energetikai berendezések exportja terén jelentős eredményeket sikerült elérni Közél-Keleten és Nyugat Európában is. A vállalat korszerűsítése során vezetői kivásárlás útján sikerült magánosítani a céget és az így átalakult szervezetet fokozatosan ipari termelő vállalatokkal kibővíteni. Így került sor a Ganz Kazángyár, a Rock Energetic, majd a Ganz-Ansaldo megvételére is. Munkája során a vállalat vezérigazgatója (1981-1986), 1992-től az új kialakult vállalatcsoport elnöke. A magyar külgazdaság képviselőjében kereskedelmi főtanácsosként vezette a tokiói (1974-1979) és a németországi kirendeltségeket (1986-1992). Energetikai exportfejlesztés terén elért eredményeiért Munka Érdemrend Arany fokozatú kitüntetésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa gyémántdiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Luspay Ödön

*1928-ban született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 56*

2000-ben aranyoklevelet kapott.

1950-ben lépett be a Budapesti Elektromos Művekhez, ahol 40 évig aktív állományban a Vizsgálóállomáson, majd 17 évig nyugdíjasként, mint műszaki főtanácsos dolgozott. 1964 és 1990 között az osztály vezetője volt. Ennek az osztálynak a próbaterme tevékenyen részt vett az akkori magyar villamosenergia-ipar kutatás-fejlesztési munkáiban. Részletesen foglalkozott az áramváltók elméletével és vizsgálatával, részt vett a nagytranszformátorok szigetelésének helyszíni olajkezeléssel való felújításának, valamint a korszerű kábel-hibahely mérési módszerek hazai bevezetésében. Számos vizsgálati és mérési módszer kidolgozását irányította. A kis-, közép- és nagyfeszültségű kábelek és szerelvények fejlesztése, vizsgálata és alkalmazása területén elismert szaktekintélynek tekintik. A Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek 1949 óta tagja, több munkabizottság munkájában vett részt. 2003 és 2006 között a Nyugdíjasok Kovács Károly Pál Szervezetének elnöke volt.

A szakértők nyilvántartási jegyzékében 1968 óta szerepel, ez idő alatt mintegy 30 szakértői munkát készített. 1953 és 1989 között számos külső vállalattal állt mellékfoglalkozásos munkaviszonyban (VEIKI, VKI, MEEI, BME) és végezte el kiemelt hazai és külföldi nagylétesítmények készülékeink és gépeinek minőségellenőrzését. A szabványosítási munkában 1967 óta vett részt: 25 szabványjavaslatot, ill. szabványtervezetet készített és 22 szabvány szaklektorálását végezte el. 1995 és 2006 között a Szabványügyi Tanács (SZT) tagja volt. Jelentős szakirodalmi tevékenységet fejtett ki: 19 műszaki könyv megalkotásában vett részt mint szerző, szerkesztő, ill. lektor, mintegy 100 szakcikket írt műszaki folyóiratokba. Különböző helyeken 16 szakmai előadást tartott.

Szakmai tevékenységéért számos kitüntetést és elismerést kapott a Budapesti Elektromos Művektől, (Fogyasztókért Emlékérem, Fodor István- és egyéb díjak), a Magyar Elektrotechnikai Egyesülettől (Életpálya-díj, Nívó-díjak), valamint társadalmi és vállalati szervek díjai.

Az Egyetem Szenátusa gyémántdiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Meleg József

*1928-ban született Fülöpszálláson
Villamosmérnöki oklevelének száma: 54*

2000-ben aranyoklevelet kapott.

A villamosmérnöki diplomával először a Honvédséghez került, ahol hadmérnökként dolgozott a Haditechnikai Intézet keretében. Ezután 1952-től - kisebb megszakításokkal - a Távközlési Kutató Intézetben dolgozott mint kutatómérnök 1988-ig. Ekkor tudományos főmunkatársként nyugállományba vonult. 1970 és 1972 között volt egy átmeneti kitérője, amikor előbb a Műszaki Könyvkiadó, majd az Elektronikus Mérőműszerek Gyára alkalmazásában állt, míg végül 1972 őszén visszakerült a Távközlési Kutató Intézetbe. Mindezek közben 1962-től kezdve az 1970-es évek közepéig majd minden évben szerződéses mellékállást vállalt a Budapesti Műszaki Egyetemen, előbb a Híradástechnika Tanszéken, majd a Villamosgépek Tanszékén. Részben a hallgatók mérési gyakorlatait segítette, részben pedig a Tanszéken folyó kutatómunkába kapcsolódott be.

Az Egyetem Szenátusa gyémántdiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Miklós Vilmos

a műszaki tudományok kandidátusa

*1926-ban született Kolozsváron
Villamosmérnöki oklevelének száma: 19*

2000-ben aranyoklevelet kapott.

Első munkahelye a Távvezeték Építő Vállalatnál volt. Itt dolgozott előbb tervezőként, majd a Távvezeték Oszloptervezés Osztály vezetőjeként. Átszervezés következtében a teljes távvezeték-tervezés átkerült a Hálózati Tervező és Fejlesztő Vállalathoz (HÁTERV). Itt dolgozott 1955-ig, majd munkahelyet váltott. Áthelyezését kérte a Tiszántúli Áramszolgáltató Vállalathoz (TITÁSZ), ahol üzletgazgatósági főmérnökként dolgozott. 1960-ban áthelyezték a Déldunántúli Áramszolgáltató Vállalathoz, ahol vállalati főmérnökként dolgozott. 1964-ben kérte áthelyezését Budapestre, a Villamos Energetikai Kutató Intézetbe (VEIKI), ahol tudományos osztályvezetőként dolgozott, egészen a nyugdíjba menetelig. Kutatási területe volt a villamos alállomási tartószerkezetek zárlatok alatti mechanikai biztonsága, a közép feszültségű megszakítók és a nagyfeszültségű szigetelőláncok zárlati vizsgálata. Időközben kandidátusi értekezésén dolgozott és ehhez kapcsolódóan -francia állami ösztöndíjasként- a Francia Állami Villamosműveknél, az EDF-nél dolgozott 3 hónapig. További egy hónapban az EDF párizsi és vidéki villamosenergia-ellátó rendszerével ismerkedett. Ezek után letette több nyelv-vizsgáját és végül megvédte a "Megszakítók megbízhatóságának vizsgálata és a megbízhatóság növelési módszerei" című kandidátusi értekezését. A kandidátusi értekezést 1981-ben védte meg. Ezek után a számítástechnika felé fordult az érdeklődése. Előbb a Húsipari Tröszt számítóközpontjában dolgozott programozóként, majd a Tröszt egyik vállalatánál (PENOMAH) lett számítástechnikai osztályvezető. Utolsó munkahelye a német KHK vállalatigazgatási szoftvercég magyarországi részlege volt. Itt családi okokból (felesége betegsége, majd halála miatt) néhány évi szünet volt. Végül - 80 éves korában - 2008-ban befejezte minden kötött jellegű tevékenységét és most már csak a számítástechnikai hobbijával foglalkozik.

Az Egyetem Szenátusa gyémántdiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Mocsáry József

a műszaki tudományok doktora

*1926-ban született Rédén
Villamosmérnöki oklevelének száma: 12*

2000-ben aranyoklevelet kapott.

A Budapesti Műszaki Egyetem (BME) Villamosmérnöki Kar Erősáramú Tagozatán szerzett villamosmérnöki oklevelet 1950. szeptember 15-én. Katonai szolgálatának letöltése után, 1951. június óta, egészen 1987 nyarán történt nyugdíjazásáig - 36 éven keresztül - egyfolytában a Villamosipari Kutató Intézetben (VKI) dolgozott, végigjárva az intézeti hierarchia minden lépcsőfokát. 1972-től nyugdíjazásáig tudományos igazgatóhelyettes. A Villamosipari Kutató Intézetben villamos kapcsolókészülék kutatással foglalkozott. Kutatásai elsősorban a különféle célokra szolgáló kis- és nagyfeszültségű, nagy megszakítóképességű áramkorlátozó ol-

vadóbiztosítók kidolgozására irányultak. Kezdeményezésére és irányításával létrehozták a VKI kifeszültségű egyen- és váltakozó áramú zárlati laboratóriumát. Tudományos igazgatóhelyettesként kezdeményezője volt számos nagy jelentőségű kutatási témának. Az áramkorlátozó olvadóbiztosítókkal kapcsolatos kutatási eredményein alapuló kandidátusi és doktori értekezéseinek a Magyar Tudományos Akadémián 1962-ben, ill. 1975-ben történt megvédése után elnyerte a műszaki tudományok kandidátusa, ill. a műszaki tudományok doktora tudományos fokozatot. 1963-ban a Budapesti Műszaki Egyetemen műszaki doktorrá avatták. 2000-ben arany diplomát kapott. Kutatási tevékenységével kapcsolatban jelentős szakirodalmi és szabadalmi tevékenységet fejtett ki. Magyar és idegen nyelvű (német és angol) publikációinak és szabadalmainak száma meghaladja a 100-at. Több éven keresztül előadássorozatot tartott a BME Továbbképző Intézete által rendezett tanfolyamokon. Tagja volt a Magyar Tudományos Akadémia (MTA) és az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság (OMFB) több szakbizottságának, a Nemzetközi Villamos Bizottság (IEC) és a Nagy Villamos Energia Rendszerek Nemzetközi Konferenciája magyar nemzeti bizottságának, a BME Villamosmérnöki Kar Állami Vizsgáztató Bizottságának, és a Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek jelenleg is tagja.

Kutatási eredményeiért számos szakmai kitüntetésben részesült. Ezek közül a jelentősebbek: Déri-díj, Elektrotechnikai Nagydíj, Eötvös Loránd-díj, VKI Nívódíj, Kiváló Feltaláló arany fokozata.

Az Egyetem Szenátusa gyémántdiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nikola Trebinjak

1928-ban született Zágrábban

Villamosmérnöki oklevelének száma: 38.

2000-ben aranyoklevelet kapott.

Oklevelének megszerzése után, mivel a magyar hatóságok nem adták meg számára a kiutazási engedélyt, állást vállalt a Budapesti Villanyszerelő Vállalatnál. Később áthelyezték a Transzformátor Gyártó és Javító Vállalathoz. Itt önállóan vezette a javítási munkákat és részt vett az új transzformátorok szerkesztésében is. Végül 1954-ben megkapta a kiutazási engedélyt és ettől kezdve Belgrádban élt és dolgozott. Kezdetben a Nikola Tesla Elektrotechnikai Intézetben, majd a Dinamó cégnél vállalt állást, hasonló munkakörben, mint a budapesti Transzformátor Gyártó és Javító Vállalatnál. Új gyárat alapított 1958-ban Belgrád közelében és ennek igazgatója lett. Az üzemet 1958-ban hozzácsatolta az Elektrosrbija nevű nagyobb vállalathoz, amely addig nem foglalkozott transzformátorok előállításával. 1974-ben áthelyezték a nagy transzformátorok gyárában, mint műszaki igazgatót és egyúttal igazgatóhelyetteset. 1984-ben elvállalta a csőd előtt álló, korábbi első gyár igazgatói tisztét. Ezt sikerült elkerülni, és tovább foglalkoztatni a munkások mintegy felét, valamint a megrendelőkkel megegyezve megtartani a külföldi megrendeléseket, és újra megindítani a gyártást. Tervei alapján nemcsak Jugoszláviában, hanem Nigériában, Szíriában és Algériában is építettek transzformátor gyárakat illetve javító műhelyeket. Több mint 42 évi szakmai tevékenység után. 1984-ben vonult nyugállományba és Belgrádban él.

Az Egyetem Szenátusa gyémántdiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Philippovich Győző

*1928-ban született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 73*

2000-ben aranyoklevelet kapott.

1950-ben a Ganz Villamossági Gyárban helyezkedett el, itt dolgozott főállásban 1992-ig, majd folytatólag nyugdíjas szerződéssel 2006-ig. 1953-ban munka mellett elvégezte az Eötvös Lóránd Tudományegyetem matematika-ábrázoló geometria szakát. A gyár nagyfeszültségű szerkesztési osztályán tervező-fejlesztő mérnök volt, majd 1959-1973 osztályvezetői feladatokat látott el. A nagyfeszültségű készülékek tervezése, prototípusok tervezői irányítása, a típuspróbák előkészítése és irányítása volt a szakmai feladata. 1979-ben létrehozott egy készülékfejlesztési laboratóriumot és számítási irodát, amelyek irányítását is végezte. 1984-1987 között a villamoselosztó állomások tervezésén dolgozott, 1987-től a nagymarosi létesítmény villamos hálózati tervezését vezette. 1990-2006 között villamos hálózati tervezése, mint műszaki-gazdasági tanácsadó és projecttervező dolgozott. Két évtizedig gyakorlatvezető Egyetemünkön és több ízben kérték fel diplomaterv vezetésére. Tagja volt a Magyar Elektrotechnikai Egyesület munkabizottságainak, jelenleg ott egy szervezeti egység titkára, tevékenységét Életmű díjjal ismerték el. Alapítása óta tagja a Mérnökkamarának és bejegyzett kamarai szakértő. 1987-1992 között magyar küldötként részt vett a CIGRE nemzetközi bizottság munkájában. Eddig 22 szakcikke- ezek között 2 CIGRE tanulmány jelent meg. 7 szakkönyvben volt társszerző, több OMFB és MEE tanulmány kidolgozásában vett részt.

Munkássága elismeréseként megkapta a Mechwart András-díj első fokozatát.

Az Egyetem Szenátusa gyémántdiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Radvány Jenő

*1928-ban született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 43*

2000-ben aranyoklevelet kapott.

Teljes mérnöki munkássága lényegében egyetlen munkahelyhez kötődik. 1950-ben a BHG Híradástechnikai Vállalatnál helyezkedett el, és az átszervezés kapcsán Telefongyár Rt.-vé alakult cégtől vonult nyugállományba 1988-ban. A postai vezetékes átviteltechnikai berendezések analóg passzív áramköreinek fejlesztésével, illetőleg - később - ezen munka irányításával foglalkozott. Volt labor-osztályvezető, majd műszaki-gazdasági tanácsadó. 1960-tól feladataihoz tartozott az áramkörök, főképpen az analóg passzív szűrők korszerű tervezéséhez szükséges számítógépes programok készítése is. E témákból számos publikációja jelent meg részben a Híradástechnikában, részben a Budavox Reviewben. A légvezetékes és kábeles berendezések szűrőváltóiról írott cikkéért 1958-ban Virág Főliák-díjban részesült.

Az Egyetem Szenátusa gyémántdiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Sáringer Kálmán

*1927-ben született Magyarszerdahelyen
Villamosmérnöki oklevelének száma: 62*

2000-ben aranyoklevelet kapott.

1950-1955-ig a Transzformátor Gyártó és Javító Vállalatnál különleges transzformátorok és hálózati transzformátorok tervezésével foglalkozott max, 3MVA nagyságig. 1955-ben a MEE által szervezett "Gazdaságosabb méretezési mozgalom" pályázaton 2. helyezést ért el. 1955-1955: Klement Gottwald Villamossági Gyár. Itt is különleges egyedi trafókat tervezett /az előző munkahelye beolvadt a Klement Gottwaldba/. 1955-1961: Fémipari és Elektromos Ktsz. Itt különleges egyedi transzformátorok, villamos kemencék, hegesztőtranszformátorok és készülékek tervezése és gyártása volt a feladata. Itt tervezte és gyártotta Magyarországon elsőként a "félvezetős hegesztő-egyenirányítót" szelénegyenirányító elemekkel. 1961-1969: VBKM Anód Egyenirányító Gyár. Itt főkonstruktóri beosztásban a Gyár által gyártott germánium, majd szilícium egyenirányító elemekkel és különböző félvezetős készülékek tervezésével foglalkozott. Ez a Gyár lett a hegesztőgépek profílgazdája. Itt született meg legjelentősebb szabadalma, transzduktorral vezérelt hegesztőgépekre. Ezzel a rendszerrel kb. 5000db hegesztő-berendezés készült. 1969-1971: A Trakis és Viszek ktsz -éknél tanácsadóként dolgozott. 1971-1987: A Trakis ktsz-nél főmérnöki beosztásban mindenfajta transzformátortervezésével és gyártásával, de főleg hegesztő transzformátorokkal és készülékekkel foglalkozott. A gyártmányok nagy része tökéletes exportra ment. A "HETRA" kishegesztő trafót, amely az ő szabadalma alapján készült, 30 év óta még mindig gyártják /legalább 0.5 millió db készült/. 1987- től a mai napig is tanácsadóként tevékenykedik a karcagi KATISZ, ill. WELDIMPEX kft-nél. 2007-ben a KATISZ, ill. WELDIMPEX Kft .exportpiacai tönkrementek, így a tanácsadói tevékenysége véget ért. 2007-től a mai napig a SÁRINGER Kft-ben tevékenykedik. A kft. Kínából importál inverteres hegesztő-áramforrásokat 15 különböző típusban.

Az Egyetem Szenátusa gyémántdiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Sasvári Sándor

*1928-ban született Zomboron
Villamosmérnöki oklevelének száma. 20*

2000-ben aranyoklevelet kapott.

A diploma megszerzése után 1950. október 16-tól 1990. szeptember 30-ig a Budapesti Elektromos Művek /ELMŰ/ alkalmazásában dolgozott, 8 évig üzemviteli, majd tervezési és fejlesztési munkakörökben. A következő tevékenységeket végezte: hibahelymérések a kábelhálózaton; új mérési módszer kidolgozása rossz szigetelésű, szakadt vezetómű kábelek hibahely mérésére; transzformátorállomások 10 kV-os gyűjtősíneinek méretezése; réz és alumínium vezetőjű kábelek zárlati termikus terhelhetőségének megállapítására nomogramok szerkesztése; a budapesti kábelhálózati helyismeret megszerzése után középfeszültségű kábelhálózatok létesítése és üzemzavarai elhárítása; vizsgálat és javaslat alállomások bővítésénél nagyfeszültségű segédsíneként - helyhiány esetében - szigetelt vezetők alkalmazására; 30 kV-os táp-

ponti fojtótekeres és helyiségének méretezése; a teherelosztóban az ELMŰ teljes hálózatának üzemirányítása; a fiatal mérnökök és technikusok részére továbbképző tanfolyamok megszervezése; a 10 kV-os kábelhálózatok ohmos ellenálláson át történő csillagponti földelésének vizsgálata, a javasolt ellenállás méretezése; külföldi csoportok részére német és szerb-horvát nyelvű rendszeres tolmácsolás. 1962-ben a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán fakultatív tárgy meghívott előadója és "Villamosenergia-gazdálkodás" címmel egyetemi jegyzete jelent meg. Az ELMŰ-nél még a következő tevékenységei voltak: diplomatervezőknek gyakorlati, ipari konzulensi tanácsadás; új táppontok telepítésének elvi és gyakorlati kérdései; középfeszültségű kábelhálózati feszültségzintek fenntartásának műszaki-gazdaságossági vizsgálata; az ELMŰ hálózati területeinek és középfeszültségű rendszereinek távlati terhelési és energiafogyasztási prognózisa. Az ELMŰ-nél több újítását alkalmazásra elfogadták. Az ELMŰ Híradóban nagyszámú műszaki cikke, a Magyar Villamos Művek Közleményeiben is néhány cikke megjelent.

Az Egyetem Szenátusa gyémántdiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Scultéty László

c. egyetemi tanár, a műszaki tudomány doktora

*1928-ban született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 69*

2000-ben aranyoklevelet kapott.

1950-től 1990-ig a Műszeripari Kutató Intézetben, ill. a MIKI Méréstechnikai Fejlesztő Vállalatnál dolgozott. 1950 és 1965 között egyenáramú erősítők, nagyfrekvenciás műszerek, szingulárgenerátorok, modulációmérők fejlesztésével foglalkozott. 1961-ben elkészítette az Elektronikus és Tranzisztoros Áramkörök című tankönyvet, amely sokáig alapjául szolgált az elektronika hazai oktatásának. Kandidátusi értekezését 1975-ben védte meg aktív RC áramkörök optimalizálása témakörben. Az aktív RC áramkörök területén nemzetközileg elismert szak tekintély, több nemzetközi konferencián tartott előadást, számos publikációja jelent meg. A MATE Elektronikus Műszerek Szakosztály volt elnöke, jelenleg tiszteletbeli elnöke. Nyolc alkalommal rendezte meg az Elektronikus Műszer és Méréstechnika Konferenciát, amiért Kruspér István díjban részesült. A műszaki tudományok doktora fokozatot 1995-ben szerezte meg aktív lineáris hálózatok elmélete, valamint méréstechnikai realizációk, vasvesztésgmérők és DNS szintetizátor fejlesztése témakörökben. Elektrofiziológiai és farmakológiai műszereket fejlesztett ki a Gyógyszertani Intézet és az ELTRON cég részére, valamint virtuális műszerezési elven az MTA Kísérleti Orvostudományi Kutató Intézet részére, ahol jelenleg is tudományos tanácsadói munkát végez. Tagja a Magyar Mérnökakadémiának. Többirányú tudománypolitikai tevékenységet végez, jelenleg az MTA Elektronikus Eszközök és Technológiák Bizottság tagja.

Munkássága elismeréseként megkapta a Virág-Pollák díjat, kétszer a Kiváló Feltaláló arany fokozatát, a Munka Érdemrend ezüst fokozatát és 2008-ban a címzetes egyetemi tanár címet.

Az Egyetem Szenátusa gyémántdiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Székely Pál

*1920-ban született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 41*

A diploma kézhezvétele után azonnal behívták, a Honvédségbe a repülőkhöz. Itt repülőgépek villamos berendezéseivel, mágneses és elektromos műszereivel foglalkozott. Sokszorosított formában egy könyve is megjelent, amely elektrotechnikai alapelvekkel foglalkozott technikusok tájékoztatására, 1956-ban leszerelt és elindult szétnézni a világban. Angliában kapott egy állást a Westinghouse Brake and Signal vállalatnál. Eleinte szelén egyenirányítók méretezésével foglalkozott. Időközben jó eredménnyel letette a Cambridge Certificate of Proficiency in English vizsgát. Szabad idejében az IEE kiadásában megjelenő Science Abstract részére írt magyar, német és orosz nyelvű elektrotechnikai irányú cikkekből angol nyelvű kivonatokat A vállalatnál pár év múlva áthelyezték az akkor induló thyristor alkalmazásokkal foglalkozó laborba. Elsősorban 3-fázisú egyenirányítókkal volt dolga, majd egyenáramú motorok sebesség szabályozásával, amely kiterjedt visszatáplálás fékezésükre is. 1974-ben állást változtatott Cincinnati Milacron angliai vállalatánál kezdett dolgozni. Itt CNC vezérelt szerszámgépek hajtásaival foglalkozott. Ebből az időből származik a 4121142 US és a 06/014980 számú British patent, amelyek szabályozott egyenáramú motorokkal foglalkoznak. A munkakörrel együttjáró gyakori látogatások Arankába odavezettek, hogy 1978-ban átköltözött Cincinnati-ba, A technika fejlődése megváltoztatta a szerszámgépeken használt régimódi konnutátoros motorokat a rotoron alkalmazott permanent mágneses gerjesztésű gépekké és a kommutáció feladatát a sztátorra kapcsolt elektronika végezte el. Ugyanekkor a thyristor szerepét az egyre nagyobb feszültségű és terhelhetőségű tranzisztorok vették át és lehetővé vált az indukciós motorok lineáris sebesség szabályozása is. A munka kiterjedt az elektronikusan szabályozott ipari robotokra is. 1999-ben, 79 évesen ment nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa gyémántdiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. (PhD) Vágó István

ny. egyetemi tanár, a műszaki tudomány doktora

*1924-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 32*

2000-ben aranyoklevelet kapott.

1950-ben kapott villamosmérnöki diplomát. Hallgató korában a Kísérleti Fizikai Intézetben demonstrátor volt. Az egyetemi végzés után behívták a honvédséghez, ahol a Haditechnikai Intézetben - ahol mint hadmérnök - távbeszélésre alkalmas sokcsatornás mikrohullámú berendezések fejlesztésében vett részt. 1953-ban a BHG-be kerül, ahol feladata mikrohullámú és ultrarövid hullámú antennák és tápvonalak tervezése volt. 1958-ban, amikor a Műegyetem oktatója volt, egy félévig még félállásban a BHG-ban is dolgozott. 1958-ban a BME Elméleti Villamosságtan Tanszékre került. 1967-től 1991-ig egyetemi tanár. Összesen 10 évig

dékánhelyettesi feladatokat látott el. 1980-tól 1986-ig a Kar dékánja. 1987-91-ig a Kandó Kálmán Műszaki Főiskolán főigazgató. Félállásban egyetemi tanárként is tevékenykedett. 1992-től 1995-ig a Gábor Dénes Főiskolán főigazgatóhelyettes. Az Elméleti Villamosságtani Tanszéken feladata az erősáramú szakon a tanszék tárgyaiból (villamosság és elméleti villamosságtan) az előadások tartása és a tárgyhoz tartozó gyakorlatok megszervezése. Bevezette az oktatásba a gráfelméleti módszereket és a kettőnél több erű távvezetékek oktatását. 22 egyetemi jegyzete jelent meg. Tudományos tevékenységet elsősorban az elektromágneses terekkel kapcsolatban végzett. A műszaki tudomány kandidátusa fokozatot 1965-ben, a műszaki doktor címet 1966-ben, a műszaki tudomány doktora fokozatot 1970-ben, a Ph. D. fokozatot 1988-ban kapta meg. 5 magyar nyelvű és 3 angol nyelvű könyve társszerzőkkel jelent meg. Kezdeményezésére alakult meg a Mikroelektronikai és Technológiai Szak. Kezdeményezésére a Villamosmérnöki Kar együttműködési szerződést kötött az Ilmenai Műszaki Főiskolával. Az elméleti villamosságtan témában együttműködést szervezett meg a Pozsonyi Műszaki Egyetem, az Ilmenai Műszaki Főiskola, a Grazi Műszaki Egyetem és a Tokiói Műszaki Egyetem illetékes tanszékeivel.

Az Egyetem Szenátusa gyémántdiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Vitályos László

c. egyetemi docens, a műszaki tudományok kandidátusa

*1928-ban született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 30*

2000-ben aranyoklevelet kapott.

Mérnöki munkáját a Villamosipari Központi Kutató Laboratórium (utóbb Villamosipari Kutató Intézet) automatika osztályán tudományos munkatársként kezdte. Az Intézet feladata az erősáramú ipar kutatási és fejlesztési igényeinek kielégítése, az osztály profilja az akkoriban külföldön már erősen terjedő zárt hatásláncú szabályozások hazai elterjesztése volt. Foglalkoztak ívkemencék, villamos hajtások, járműre épített és helyhez kötött generátorok szabályozási feladataival különböző alkalmazási területeken. Az alkalmazott eszközök eleinte elektroncsövek, erősítőgépek, mágneses erősítők, utóbb már diszkrét félvezetők és integrált áramkörök voltak. 1956-ban kandidátusi címet szerzett. 1966 és 1960 között mellékfoglalkozásban részt vett Egyetemünkön az Áramirányítók és Ipari Elektronika tantárgy oktatásának bevezetésében. Ezért a tevékenységért utóbb címzetes egyetemi docensi címet kapott. 1971-ben elvállalta a Ganz Villamossági Művekben az Elektronika Főosztály vezetését. Legfontosabb fejlesztési és tervezési feladatként a gyár fő termékeinek (generátorok, motorok, Járművek) erős- és gyengeáramú elektronikával való felszerelését kapta. Társszerzője több mint egy tucat szabadalomnak.

Munkássága elismeréseként többek között megkapta a MEE Zipemowsky-díját, két alkalommal az Akadémiai díjat, a Munka Érdemrend bronz fokozatát, az Eötvös Lóránd-díjat.

Az Egyetem Szenátusa gyémántdiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Alpár Róbert

*1935-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 1/1961*

Első munkahelyén, a Mechanikai Laboratórium Híradástechnikai Kísérleti Vállalatnál 1958-tól 1964-ig feladata televízió elektronika, frekvencia analizátor prototípus részegység, majd egyedi elektronikus áramkörök fejlesztése volt. Mellékmunkakörként diplomaterveket konzultált, középiskolákban és egyetemen szaktárgyakat, matematikát oktatott, később tanfolyamokon előadásokat tartott. A Medicor Műveknél 1964-től 1968-ig orvosi elektronikai határterületen, őrzőszobai rendszerek és készülékek kutatását, tervezését, approbációját végezte és irányította. 1968-tól 1981-ig az MTA Központi Fizikai Kutató Intézet, Mérés- és Számítástechnikai Kutató Intézetében kutatómérnöki beosztásban dolgozott. Itt főként számítógépes grafikai eszközök alkalmazásával és kutatás-fejlesztéssel foglalkozott. Követte az elektronikai számítógépes tervezés (CAD) alkalmazásának és eszközfejlesztésének nemzetközi helyzetét, koordinált egy egyetemi/ipari projektet. Fő témájának választotta a grafikus adatbevitel egyik eszközét (tablet), majd végezte és irányította a GDT-1 Grafikus Adatbeviteli Tábla kutatás-fejlesztését, csatlakoztatását TPA kisszámítógéphez. Ehhez alkalmazási programokat írt. A tabletet a GD-71 displayhez is illesztették. E témában 1981-ben műszaki doktori fokozatot szerzett. Tektronix terminál emulálásához mikroprocesszor alapú hardware-re firmware-t készített. Ezután a COMPORGAN Számítástechnikai és Szervező Vállalatnál tanácsadóként működött. Az MTA SZTAKI-hoz kapcsolódó ITEX Kutató-Fejlesztő Egyesületnél hat évig vett részt az LG-1 lézerplotter tesztelésében, alkalmazásában, programfejlesztésében és értékesítésében. Szakmai munkáját bankinformatikusként folytatta, az internet banki felhasználásával és projektkontrollal foglalkozott. 1999-ben vonult nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Babócky Ervin

*1934-ben született Pécsen
Villamosmérnöki oklevelének száma: 115/1960*

Az Egyetem elvégzése után a Vegyiműveket Tervező Vállalatnál (VEGYTERV) ipari üzemek műszerezési és automatizálási kérdéseivel foglalkozott. Másfél év után - családi okokból - Veszprémben, a Nehézvegyipari Kutató Intézetben (NEVIKI) helyezkedett el, ahol 30 éven át - nyugdíjazásáig - dolgozott. Feladata elsősorban speciális mérő- és szabályozóműszerek konstrukciója volt intézeti és ipari célokra. Tervezett különböző gázkromatográfokat, majd - az u.n. béketáborban elsőként - digitális elektronikus gázkromatográfiás integrátorokat. Angol és német nyelvtudás birtokában az olasz Carlo Erba cég országon belül forgalmazott műszereinek szervizelését több éven át vezette. Szabadalmazott keringőelemes áramlásmérő műszert fejlesztett ki széles alkalmazási területekre, mint pl. arányszabályozókat (receptúraszabályozókat) fotoemulziók adalékolására, programozható permetező automatát, kombinált üzemanyag fogyasztás mérő műszert (flow computert) mezőgazdasági repülőgépek (Kamov helikopterek és merevszárnyú gépek) részére. Ez utóbbi munka a MÉM Repülőgépes Szolgálat koordinálásával nemzetközi érdeklődést váltott ki, azonban a 89-es események következtében az Intézet csődbe ment, a téma aktualitását veszítette. A mérőcellák jeleinek

linearizálására, a cellák hitelesítésére szükséges mérőeszközöket is megtervezte. 1966-ban a Budapesti Műszaki Egyetemen folyamatszabályozási szakmérnöki oklevelet (száma: 169), 1977-ben a Veszprémi Vegyipari Egyetemen vegyipari rendszertechnikai szakmérnöki oklevelet (száma: 68/1977), majd a keringőelemes áramlásmérő kifejlesztése tárgyában 1985-ben a Veszprémi Vegyipari Egyetemen műszaki doktori oklevelet (száma: 17/1985) szerzett. 1991-ben ment korengedményes nyugdíjba az Intézet csődje miatt.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bácskai Ferenc

1937-ben született Hatvanban.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 181/1960

1960 májusától a MÁV Északi Járműjavító Üzemi Vállalathoz került mérnökgyakornokként. Kinevezése után közel 20 éven át különböző beosztásokban - részlegvezetőtől gyáregység vezetőig - dolgozott. Szakterülete valamennyi akkori, magyarországi villamos mozdony karbantartása, javítása volt. Időközben államközi szerződés alapján a MÁV Havannába küldte, ahol három éven át a Kubai Köztársaság Közlekedési Minisztériumában dolgozott szaktanácsadóként. 1960-tól részt vett a villamos mozdony szerelő szakmunkásképzés beindításában. Megírta a szakma tantervét és számos tankönyvét. 1981 augusztusától a budapesti Mechwart András Ipari Szakközépiskolába kérte áthelyezését, ahol a vasútgépész tagozaton villamos szaktantárgyat tanított. 1983 szeptemberétől műszaki igazgatóhelyettesként is tevékenykedett. Nyugdíjba vonulását követően részfoglalkozású mérnök tanárként itt tovább tanított 2001-ig. 1982-ben villamosmérnöki szervező szakmérnöki oklevelet, 1988-ban villamos mérnök tanári oklevelet szerzett. Jelenleg is óraadó tanárként tanít a felnőttképzés keretében OKJ-s tanfolyamokon.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Balázs László

1937-ben született Szentesen

Villamosmérnöki oklevelének száma: 105/1960

Felsőfokú végzettségei: okleveles villamosmérnök (BME, 105/1960.), okleveles irányítástechnikai szakmérnök (BME, 326, 1966.) egyetemi doktor (BME, 4931, 1989.). Munkahelyei: (1960-tól időrendben), DÉMÁSZ Szeged, Nagykőrös, Kiskunfélegyháza (villamosmérnök; 3 év), Felsőfokú Vegyipari Gépészeti Technikum Esztergom-Kenyérmező (ft. docens; 10 év), Nehézipari Minisztérium Továbbképző Központja Esztergom-Kertváros (osztályvezető, energiaipari továbbképző o.; 7 év), LÁNG Gépgyár Budapest (csoportvezető mérnök, vegyipari gépszerkesztés; 4 év), MIM-EL Elektronikai Leányvállalat Esztergom (osztályvezető, fejlesztési osztály; 6 év), REGULATOR Irányítástechnikai és Számítástechnikai Kft. Esztergom (ügyvez.; 7 év), Bottyán János Műszaki Szakközépiskola Esztergom (tanár; 7 év). Egyidejűleg betöltött állások. Aktív évei az ipari (mérnöki) munka és az oktatás között oszlanak meg - nagyjából azonos arányban. Tapasztalata szerint a két tevékenység több szempontból is jóté-

kony hatással van egymásra. Nyugdíjazását (1997) követően 9 évig egyéni vállalkozóként elektronikai szereléstechológiához kötődő vállalatok (SCI Tatabánya, GE Budapest, FLEXTRONICS Nyíregyháza, DELPHI-Auto Szombathely, ELÁS Budapest) beszállítójaként betanító tanfolyamokat tartott, tananyagokat és műszaki dokumentációkat fordított/írt.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Balotay Kálmán

1937-ben született Pécsen

Villamosmérnöki oklevelének száma: 93/1960

1960-ban a diploma megszerzését követően a Villamosenergetikai Kutató Intézet új, Nagyszültségű Laboratóriumának technológiai szerelésében és üzembehelyezési munkáiban kapott aktív feladatokat, majd a Laboratórium technikai üzemeltetéséért felelt. 1964-69 az Intézet egyik automatika osztályának vezetőjeként erőműi blokkok digitális adatgyűjtő berendezéseinek fejlesztése mellett léptetőmotorokkal és azok méréstechológiájával foglalkozott. 1969-79 a Vilati kisszámítógép fejlesztési főosztályvezetőjeként, majd 1979-82 között a vállalat műszaki igazgatójaként tevékenykedett. 1982-93 az OMFb főosztályvezető helyettesként, majd főosztályvezetőként az automatizálás és számítástechnikai szakterület szakmai munkájáért felelt. 1993-96 az OMFb átszervezése során a Szakmai Kollégium feladatainak összefogására, majd a Pályázati Iroda vezetésére kapott megbízást. Az ismétlődő szervezeti átalakítások során újra szakmai irányító, összefogó feladatkörben dolgozott a Kiemelt Technológiák főosztály vezetőjeként a 2001-ben történt nyugállományba vonulásáig. 2001-2004 között külső szakértői munkával segítette az OMFb jogutód szervezetének szakmai munkájában. A Mérés-technikai, Automatizálási és Informatikai Tudományos Egyesületben 1968-tól aktívan dolgozott, 12 éven át vezette az Egyesület Irányítástechnikai Szakosztályának munkáját.

Kitüntetések: 1977 Eötvös Lóránd-díj a számítástechnika alkalmazásának hazai elterjesztésében végzett tevékenységért; 1992 Kolos Richárd-díj, és 1995 Kruspér István Emlékérem.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Barczai László

1934-ben született Szajlán

Villamosmérnöki oklevelének száma: 163/1960

Az egyetem elvégzése után az ÉMÁSZ Egri Igazgatóságán kezdett dolgozni. A gyakorlati idő letelte után hálózati tervezéssel, külső tervek véleményezésével, azok villamosenergia-ellátásával foglalkozott. 1963-73-ig a Heves megyei Tervező Vállalatnál irányító tervezőként, csoportvezetőként, majd műterem-vezetőként dolgozott. Feladatköre a korábbiakhoz képest kibővült az erősáramú ipari berendezések és épület villamos berendezések tervezésével. 1973-81 között az AGROBER Heves megyei Kirendeltségénél dolgozott, elsősorban a nagyüzemi

mezőgazdasági létesítmények területén. 1981-1994-ig a Heves megyei Építőipari és Szolgáltató Vállalatnál csoportvezetőként a tervezésen felül azok szakmai-kivitelezési előkészítésével és a megvalósulás ellenőrzésével foglalkozott. 1981-ben épületvillamossági, 1991-ben kis- és nagyfeszültségű vezetékek és transzformátorállomások magántervezői, közben 1987-ben erősáramú villamos szakirányú vezető-tervezői jogosultságot szerzett. 1965-1998 az Egri Megyei Bíróságnál erősáramú munkavédelmi igazságügyi műszaki szakértőként is dolgozott, 1975-2003 között ipari műszaki szakértőként is tevékenykedett. 1995-2007 között nyugdíjas kiegészítő tevékenységként magántervezői munkákat végzett. 1965 -től a Magyar Elektrotechnikai Egyesület, 1996-tól a Magyar Mérnöki Kamara tagja.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Bausz Imre

a műszaki tudományok kandidátusa

1936-ban született Simaságon

Villamosmérnöki oklevelének száma: 92/1960

Végzés után 2 évig ösztöndíjas a Magyar Tudományos Akadémia Automatizálási Kutató Laboratóriumánál, majd ugyanott tudományos segédmunkatárs. 1996-ban a fenti intézmény jogutódjától (MTA Számítástechnikai és Automatizálási Kutató Intézet) tudományos főmunkatársként ment nyugdíjba, 2001-ig azonban még dolgozott. 1965-ben műszaki doktori címet, 1982-ben műszaki tudományok kandidátusa tudományos fokozatot szerzett. Tématerülete: teljesítményelektronika, egyen- és váltakozó áramú hajtások, szabályozás elmélet, számítógépes mérésadatgyűjtés és feldolgozás villamos motorok és hajtások területén. Kb. 50 nemzetközi tudományos konferencián vett részt (cikket írt és előadást tartott). 10 találmánya van. 1990-ben megkapta a MEE Csáky díját. 1994-ig a Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Főiskolán főiskolai tanárként másodállásban szabályozás-technikát adott elő. A MEE-nek és az MTA köztestületének tagja.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bézi István

1936-ban született Budapesten

Villamosmérnöki oklevelének száma: 213/1960

A Villamosmérnöki Karhoz tartozó MTA Automatizálási Kutató Laboratóriumban kezdett dolgozni Dr. Frigyes Andor professzor irányítása alatt, ipari automatizálással foglalkozott. 1965-ben a laboratóriumból kifejlődött és elköltözött az MTA SZTAKI. Megszeretve az oktató munkát Dr. Csáki Frigyes professzor mellett maradt az Automatizálási Tanszéken. Itt dolgozott a törvény által megengedett 70 éves koráig adjunktusként. Több tárgyat dolgozott ki és adott elő (Automatika elemek, Irányítási rendszerek, Robotprogramozási nyelvek, Valós-idejű rendszerek, Robotirányítás rendszertechnikája, Automatika). A Dr. Csibi Sándor által

vezetett bizottság tagjaként részt vett a Műszaki Informatika szak beindításában, a tantervek kidolgozásában. Több OTKA témát és számos ipari megbízásos projektet vezetett. Szinte végig részt vett a Kar életében, 12 évig volt a Kari Tanács tagja. Titkára volt az erősáramú és az informatika szakbizottságoknak, tagja több más bizottságnak. 2003-2006 között tanszékvezető helyettes volt. Jelenleg is dolgozik a tanszéken, így pl. társelőadója a Robotirányítás rendszer-technikája c. új MSc tárgynak. A hatvanas évek második felében vendégoktató a Kandó Kálmán Felsőfokú Technikumban, szerepe volt az intézmény főiskolává válásában. A Debreceni Egyetemen jelentős feladatot vállalt a főiskolai szintű, később BSc villamosmérnök képzés beindításában, a tantervek kidolgozásában.

A kezdettől, 10 éve meghívott előadóként oktatja a két féléves Automatika c. tárgyat, állandó tagja a záróvizsga bizottságoknak.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Blum Endre

*1936-ban született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 165/1960*

Egész mérnöki pályafutása telefónia kutatás-fejlesztés jegyében történt. Ehhez családi hagyományok is inspirálták. 1960-1967 között a BHG Telefonfejlesztési Osztályán dolgozott. Részt vett az első magyar elektronikus vezérlésű crossbar telefonközpont tervezésében és üzembeállításában. 1967-1987 között a Távközlési Kutató Intézet tudományos főmunkatársaként PCM multiplex rendszerek fejlesztésével foglalkozott. Jelzésátviteli berendezések tervezését, az integrált digitális hírközlőrendszerek kutatását végezte. 1987-2005 között a Posta Kísérleti Intézet tudományos főmunkatársaként, majd a Hálózati Protokollok Osztály vezetőjeként az Integrált Szolgáltatású Digitális Hálózatok (ISDN) és a digitális jelzéstechika kutatás-fejlesztésén és a hazai megvalósításán dolgozott. A jelzett témákban rendszeresen publikált és előadásokat tartotta a BME Mérnöki Továbbképző Intézetében.

Szakmai elismerések: Virág Pollák-díj (1978), Puskás Tivadar-díj (1989), Békésy Emlékérem (1994).

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bodnár Árpád

*1935-ben született Debrecenben
Villamosmérnöki oklevelének száma: 55/1959*

Szakmai testületi tagság: KTE Városi Vasutak szakosztály 1995-ig elnök, 1990-1995-ig UITP metró bizottsági tag, 2004-ig Városi Közlekedés folyóirat szerkesztőbizottsági tag, Nyugdíjas 1995-től. Nyugdíjasként részt vett a 2-es, 4-es metró járműtender készítésében és bonyolításában. Tanulmányok: MFAV járművek üzemeltetési problémái; Korszerű jegy és bérletrendszer alkalmazása a Budapest és környéke tömegközlekedésében; a HÉV infrastruktúra követelmény rendszerének kidolgozása. 1985-1995: a BKV METRÓ-HÉV igazgatóként feladata volt: az utas- és vonatforgalom szervezése, lebonyolítása, a járműpark üzemeltetésének, kar-

bantartásának és javításának irányítása. Az infrastruktúra üzemeltetésének, karbantartásának, fejlesztésének szervezése. 1985-1995: a BKV Villamos ágazat üzemeltetési főmérnökként feladata volt: a villamos járműpark üzemeltetésének karbantartásának szervezése, irányítása. 1973-1983: a BKV METRÓ ig. forgalmi helyetteseként feladata volt: a Metró utas- és vonatforgalom szervezése irányítása, az utastájékoztató fejlesztése, a járműkarbantartás szervezése. 1967-1973: a BKV METRÓ vontatási szolgálatának vezetőjeként feladata volt: a járműüzemeltetés előkészítése, 100 000 km-es prototípus-próba lebonyolítása, járművezetők, karbantartók javítók, képzésének bonyolítása. 1961-1967: a FŐVÁROSI VILLAMOS VASÚT MEO-ban a beérkező anyagok, gyártmányok minősítése (új járművek is). 1958-1961: a FŐVÁROSI VILLAMOS VASÚT-nál gyakornok.

A vállalat telephelyein, a beszállítók műhelyeiben és próbatermeiben felkészül a későbbi feladatokra.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Clementis Ervin

1935-ben született Hajmáskéren.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 38/1961

1959-ben lépett munkába a Posta Tervező Irodába. A magyar-román mikrohullámú gerinchálózati összeköttetés tervezési munkákba kapcsolódott be (nyomvonaltervezés, zajszámitás). Majd az I-III sávú TV gerinchálózati adók, majd a IV-V sávú TV és később TV átjátszó adóhálózat tervezési munkáin dolgozott. 1964-1970 között számos postai hálózattervezési és behúzási programban dolgozott: Budapest-Wien, Budapest-Pécs-Subotica, Budapest-Marfű-Szentes, Sopron-Nagykanizsa-Pécs, Budapest-Emőd-Kisvárdá-Ungvár. 1964-ben beiratkozott a BME mikrohullámú szakmérnöki oktatási továbbképzésre. 1967-ben szakmérnöki oklevelet szerzett és doktori szigorlatot tett. 1973-ban műszaki doktori címet kapott mikrohullámú passzív hálózatokból. 1970-1977 között több mikrohullámú hálózattervezési munkában dolgozott, irányított - Siemens/Italtel, Fvm/TKI, Farinon, Nec berendezésekkel felszerelve. Részt vett a Taliándörögdi Földi Állomás interferencia zavartatási számítási munkákban, valamint Sri Lanka-i távközlési hálózatok export tervezési munkáiban. 1978-ban megbízást kapott a Távközlési Iroda vezetési feladatainak ellátására. 1985-ben megkezdődtek a tároltprogramvezérelt központok és digitális átviteltechnikai rendszerek stratégiai terveinek kidolgozásai. Részt vett a hazai távközlési hálózatba beépített ADS központokkal felszerelt tervezési munkák irányításában. 1991-1992 közötti időben a Videoton-Alcatel-SEL Kft.-nél kezdett dolgozni, GSM-mobil hálózattervezés, valamint RLL göckörzeti hálózattervezés üzletkötői munkakörben. 1992-ben a MATÁV PKI Hálózatfejlesztési Ágazat Rádiókommunikáció Tervezési osztályra ment dolgozni, a Rádiótávközlési Szolgálatok Frekvencia Nyilvántartási Adatbázisának kidolgozására. 1993-ban digitális mikrohullámú hálózatok számítógéppel támogatott tervezésére hálózatméretező (Turbo Pascal) programot dolgozott ki. 1995-ben a GEOCOMP Kft. és MATÁV INI bevonásával munkatársaival kidolgozták a VENTER programot a vezeték nélküli hálózatok tervezési eljárásának fejlesztésére. 1998-ban a VENTER programot az ESRI (Environmental System Research Institute) innovációs díjjal tüntette ki San Diegoban. Ezzel a programmal több rádióösszeköttetést méretezett, melyről előadásokat tartott. Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Csere László

*1936-ban született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 30/1960*

Az Egyetem elvégzése után a Mechanikai Mérőműszerek Gyárában dolgozott gyakorló mérnökként. Itt készítette el "Frekvencia összehasonlító műszer" című diplomatervét, amelyet 1960-ban sikeresen megvédett. Ezután a gyár Telemechanika Osztályán dolgozott fejlesztő mérnökként. 1962-től 1996-ig az Országos Mérésügyi Hivatal Áramlásmérések Laboratóriumában dolgozott műszaki főelőadóként. Feladata az áramlásmérők típusvizsgálata és a vizsgáló, hitelesítő eszközök és módszerek fejlesztése volt. Kifejlesztette a vízmérők vizsgálatára a törimpulzus számlálásos módszert, amely a digitális rendszerek ± 1 digitális alaphibáját ennek tört részére csökkentette. Az áramlásmérők vizsgálatára alulról töltődő, elektronikus leolvasású etalon edényt fejlesztett. Kifejlesztette a vízmérők besabályozásához használható gyorsbesabályozót, amely a vízmérők besabályozási idejét és vízfelhasználását tört részére csökkentette. Az áramlásmérők vizsgálatára tervezett és épített Ötcsatornás Számlálót ma is használják. Részt vett a Békés Megyei Vízmű félautomata vízmérő hitelesítő berendezésének tervezésében, kivitelezésében. Megtalálta és levezette a mérőturbínák jelleggörbéjének egyenletét, amelynek számítására az akkor rendelkezésre álló számítógépes programokat írt.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Deme Sándor

*1936-ban született Debrecenben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: K.583359.*

Végzettség: Moszkvai Energetikai Intézet, gyengeáramú villamosmérnök (1954-1960) Munkahely 1960-tól 2005-ig, MTA Központi Fizikai Kutató Intézet, majd ennek megszűntével a Magyar Tudományos Akadémia KFKI Atomenergia Kutatóintézete, tudományos főmunkatárs, jelenleg Atomenergia Mérnökiroda Kft. (Budapest) rész munkaidős munkatársa .Tudományos fokozat: CSc, fizika (1969), BME egyetemi doktora (1969) Szakmai, tudományos munkásság: 1960-1970 tudományos munkatárs, 1970 óta tudományos főmunkatárs. Az első 9 évben a neutron sugárzás dozimetriájával foglalkozott, 1969-1973 között a dubnai (Szovjetunió) Egyesített Atomkutató Intézetben tudományos csoportvezető volt, a pulzált neutronforrások mérése volt a szakterülete, 1973 óta pedig sugárvédelmi környezetellenőrzéssel foglalkozott. Egyik irány a paksi atomerőmű környezetellenőrző rendszerének fejlesztése, a másik az őrálomásokhoz termolumineszcens dózismérő rendszerek fejlesztése. Három könyve és egy egyetemi szakmérnöki jegyzete jelent meg, az egyik könyv angol nyelven a sugárzások mérés technikájával kapcsolatban. A gödöllői Szent István Egyetemen 2005 és 2009 között sugárvédelmet oktatott.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dinnyés József

*1932-ben született Kiskunfélegyházán
Villamosmérnöki oklevelének száma: 71/1960*

Az egyetem elvégzése után diplomamunkáját még nem fejezte be, és a Mechanikai Laboratórium budapesti telephelyére ment dolgozni. Rövidesen az elektromos műhely vezetője lett és a gyártott TV kamerákat és az elektromos termelés irányítását, a mérések előkészítését végezte. A vállalat átszervezése miatt a műhelyt a dunakeszi telephelyre helyezték, ahová nem kívánta követni. Ekkorra védte meg diplomamunkáját és a vállalat fejlesztő részlegére került. Itt rövidhullámú vevőkészülékek áramköreinek tervezésével foglalkozott, majd egy fejlesztő laboratórium vezetője lett. Innen ment nyugdíjba és még nyugdíjasként is itt dolgozott a vállalat kezdeti felszámolásáig. Első fejlesztési munkája a géptávíró jel titkosító készülék és sorozatgyártási célműszereinek megtervezése volt melyben munkatársaival számos saját szabadalmaztatott eljárást valósítottak meg. Ezután rövid adásidejű rádióadások iránymérésének elvégzésére szolgáló készülék megtervezését végezte. Ehhez később szabadalmaztatott analóg számítási eljárást fejlesztett ki és az elkészült iránymérőből munkatársaival komplett mozgatható iránymérő állomássá fejlesztették ki, melyet sok terepen végzett méréssel ellenőriztek. Részt vett az iránymérő állomás hazai és külföldi felhasználásának betanításában. Munkájáért Honvédelmi Érdemérmét kapott. A Mechanikai Laboratóriumtól távozás után még a Pyramid Automatizálási Kft.-nél dolgozott, ahol ipari vezérlésekkel foglalkozott. Jelenleg nyugdíjas.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dinnyési Gábor

*1936-ban született Sashalmon
Villamosmérnöki oklevelének száma: 376/1959*

Első munkahelye a Fővárosi Villamosvasútnál volt, mint tervező mérnök. Vasútbiztosító és forgalom irányító berendezések tervezését, építésének ellenőrzését végezte. Az akkori budapesti villamos- és trolis-közlekedési hálózat számos közút-villamos keresztezést biztosító berendezéseinek, végállomási forgalom irányító berendezéseinek tervezője volt. A BME Közlekedésmérnöki Karán az 1964-65-ös években elvégezte a Vasúti Távközlő és Biztosító berendezési szakmérnöki tanfolyamot jeles eredménnyel. 1965 tavaszán kilépett az FVV-től a Budapesti Metró Földalatti Vasút Vállalathoz, ahol a biztosító berendezések beruházási ügyeit intézte. Részt vett a vasútbiztosító berendezések honosító munkáiban Svájcban, mert ezek a berendezések licencként kerültek az országba. 1969-ben üzemvezető lett, a karbantartó személynél kiképzése, a szolgálat megszervezése lett a feladata. 1972-ben vállalata egybeolvadt a BKV-vel. Ekkor lett osztályvezető, két üzem irányítása - Biz.ber és Távközlés - tartozott hozzá. Ezt a munkát végezte 1985-ig. Közben külső munkatársként dolgozott a Közlekedés Automatikai Tanszéken biztosító berendezési munkák tervezésében. Kidolgozott a metró számára egy egyszerűbb, olcsóbb biz.ber. rendszert. Ez a rendszer megvalósult és az M2 vonal Deák tér-Déli pu. szakaszon napjainkig működik. A 70-es évek közepén számítástechnikával, programozással kezdett foglalkozni. 1985-ben lemondott osztályvezetői kinevezéséről és az üzemigazgató közvetlen számítástechnikai főmunkatársa lett 1988-ig. Ekkor egy számítástechnikai

cégnél szintén főmunkatársi beosztást kapott. Innen ment nyugdíjba 1996-ban. Nyugdíjasként, mint magánvállalkozó programozó még dolgozott 2008-ig.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dózsa József

*1935-ben született Madarason
Villamosmérnöki oklevelének száma: 160/1959*

1959. 05. 3-tól az Elektronikus Mérőkészülékek Gyárában dolgozott fejlesztő mérnökként. Fejlesztési témái: szignál generátorok 50kHz-2GHz, moduláció mérők 100 kHz-1.2 GHz frekvenciatartományban. A kisebb feladatot képező készülékeket egyedül, a nagyobb munkát igénylőket részegységekre bontva készítették el. A feladat magában foglalta a műszaki adatoknak megfelelő minta (prototípus) és az elektromos gyártási dokumentáció elkészítését valamint a készülék bevizsgálását az arra illetékes cégnél. (OMH, MEEI)Az 1972-es évet Brazíliában töltötte a METRIMPEX Külkereskedelmi Vállalat időleges alkalmazottjaként. A brazil kormány oktatási programja keretében vásárolt magyar gyártmányú elektronikus műszerek üzembe helyezése és szervizelése volt a feladata. "Vándor csapata" az egy év folyamán 21 város 28 egyetemét, főiskoláját látogatta végig, szükség esetén több ízben is. Kereset kiegészítő mellékfoglalkozásként 1969-től 2005-ig a Kandó Kálmán Műszaki Főiskolában hetenként 1-2 alkalommal műszerjavítással, karbantartással foglalkozott. Első munkahelye 1995. 05. 29-én a cég felszámolása miatt megszűnt. Az ugyanitt alakult kft.-nél nyugdíjasként dolgozott 1996 júniusáig. 1996 augusztusától a Nivelco Ipari Elektronikai Zrt.-nél dolgozott fejlesztő mérnökként. Feladata: előzetes EMC vizsgálatok elvégzése, kisebb beavatkozás fejlesztési stádiumban lévő készülékeknél a célból, hogy megfeleljenek az EMC követelményeknek. Ezen kívül a készülékekbe alkalmazott kisteljesítményű kapcsolóüzemű tápegységek tervezése, elkészítése.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Erbeszkorn Lajos

*1936-ban született Szombathelyen
Villamosmérnöki oklevelének száma: 146/1960*

Képzettségei: BME Villamosmérnöki Kar; BME-OAB nukleáris elektronikai szakmérnök; mikroprocesszorokra vonatkozó mérnöktovábbképző előadások; középfokú angol és német nyelvvizsga. Két fő munkahelye volt: Optikai és Finommechanikai Központi Kutató Laboratórium , majd 1968-tól az Országos Mérésügyi Hivatal (sugárfizika) 1994-es nyugdíjazásáig. Témái: fotóoptikák szórófényei mérésére szolgáló berendezés tervezése, kivitelezése; uránbánya szcintillációs szennyezettségmérő műszereihez tartozó detektorok újratervezése, gyártás utáni bemérése; katonai sugárszennyezettség-mérő Si-detektorainak mérése, technológiai eszközök tervezése, megvalósítása (alfa-sugárforrással driftelés ellenőrző, egyedi lapka-driftelő áramkör és mechanika, besugárzó berendezés, mérőpad, kiszajú előerősítő. Az

OMH-ban aktivitás, dozimetriai és magspektrometriai mérések. Típusvizsgálatok: orvosi és dozimetriai műszerek. Sokszálú proporcionális-kamra kísérletek. A Gamma Művek számára szkennerek ólomkollimátorainak átviteli függvény mérései. Magspektometriai Ge(Li) detektorok számára speciális belső borítású ólomárnyékolások tervezése, bemérése (OMH, szekszárdi KÖJÁL, PAV). Résztvett nemzetközi mérésügyi összehasonlításokban. Más feladat: a paksi erőmű induló blokkjainak dozimetriai műszereit ellenőrizni és hitelesíteni, valamint az erőmű kéményeihez tartozó szovjet KALINA rendszer átvizsgálása. Mellékfoglalkozásként egy - két éves időtartamig: oktatás (a Kandó-ban, a BME-n); szkennerek karbantartás (Idegsebészeti). Előadások: nukleáris tanfolyam (KFKI), mérések értékeléséről (Mérnök továbbképző), magspektrometria (IMEKO, Bp.). Publikációk: zömében magyar meg néhány angol. Szabadalmak inkább "háztáji ötletekből". Ezeket a "profilgazdák" és "a nevüket nem adó háttérszakértők" hozzáállása miatt nem lehetett hasznosítani. Előzőleg a MATE tagja volt, jelenleg a MEE tagja és a VTT-ben (Világítástechnikai Társaság) tartott előadásokat.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Falus László

*1936-ban született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 139/1960*

Egyetemi diplomát a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának híradástechnikai szakán szerzett. A budapesti Elektromechanikai Vállalatnál (EMV) kezdett dolgozni. Fejlesztő mérnök, majd 1964-től a televízióadó fejlesztés vezetője. Az EMV-nek a BHG Híradástechnikai Vállalatba, 1976-ban történt beolvasztása után a cég Fejlesztési Intézetében az Adástechnikai fejlesztés vezetője lett. E munkakört 1994-ig töltötte be, amikor a vállalati átszervezést követően, az adástechnikai tevékenység utódjának, az Antenna-BHG Adástechnikai Kft.-nek a műszaki vezetője lett. 1996-ban innen került, saját kérésre nyugállományba. Azóta műszaki szakértőként tevékenykedik a szabványosítás és a rádióhírközlés területén. Tevékenysége során irányította az EMV, majd a BHG televízió- és URH műsorszóró adói fejlesztését. Adástechnikai témában készített disszertációja alapján, 1974-ben egyetemi doktori címet szerzett. Előadója volt a BME szakmérnöki tagozatának és vizsgabizottsági tag éveken keresztül a győri Széchenyi István Egyetemen. A Híradástechnikai Tudományos Egyesület 1992-ben Pus-kás Tivadar-díjjal tüntette ki.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gajdos László

*1937-ben született Tiszaszalkán
Villamosmérnöki oklevelének száma: 202/1960*

Végzettsége: vill. energiaip. technikus, okl.vill.mérnök, rendszerszervező, esztéta. Iskolák: Vásárosnaményi Áll. Ált. Isk., Bláthy Ottó Vill. ip. Techn. Miskolc, NME Gépészm. Miskolc, BME Vill. mérn. Kar, SZÁMOK Rendszerszervező Szak, ML Esti Egy. Esztétika szak. Postgrad. képzések: SZÁMOK: Készletgazd. módszerek, Szimuláció a vezetésben, Szám. gépes termelésirányítás, Operációkutatási esettanulmányok, Adatbázis kezelő rendsz., Vezetési rendsz., Információtároló rendsz., Adatvédelmi felelős, Mikroszámítógépek. Munkahelyek: Budapest Filmstúdió, MAFILM Magyar Filmgyártó Váll., UTIBER Közúti Beruházó Váll., majd Kft. Munkakörök: Szervizmérnök, hangmérnök, hangosztályvez., fődíszpécser h., szám.techn. vezető. Mérnöktanárként oktatott: Kandó Kálmán Villamosip. Technikum, SZÁMOK Folyamatszervezői tanfolyam. Munkakapcsolatok: MIKI Műszerip. Kut.int. mérőrendszer, KÖTUKI Közúti Tud. Kut. int. útbehajlás mérések, Népművelési Intézet iskolarendszer kutatások, Filmtudományi Intézet filmes hatásvizsgálatok, VILATI Floppymatos fejlesztések, EMG kalkulátor-rendszer fejlesztések. Jegyzetei, cikkei: Kép és Hangtechnikában, SZÁMOK továbbképző tanfolyamain, Mikrovilágban, MAFILM Technikai Értesítőben. Fontosabb munkám: Kisfilmekben hangmérnök, GAJDOGRAF filmhang keveréstechnológia, Kalkulatoros adattechn., GAJA tender adatkezelés. Kutatások: Alkotói és szervezeti folyamatok identifikációja az áll. filmgyártásban, erről nemzetközi konferenciákon beszámolt (UNIATEC, NIKFI).

Kitüntetések: Kulturális Miniszteri, Művelődési Miniszteri.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gedeon Ellen

*1936-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 120/1962*

1960 májusától a Magyar Televízióban mint hangmérnök kezdett dolgozni. A magyar hangmérnöki szakmában az első női hangmérnök, és a későbbiekben is az első és egyetlen, aki egyetemi végzettséggel folytatta ezt a hivatást. Lehetősége volt arra, hogy a szakma összes létező területén dolgozzon, úgymint játékfilm, riport, dokumentum, politikai esemény, élő helyszíni koncert és színházi felvétel, filmszinkronizálás, hangkeverés (ezek ma már külön szakterületek). Vendégként dolgozott a Filmgyárban és a Szinkronfilmstúdióban is. Nyolc nívódíjat, miniszteri dicséretet és fesztiváldíjat nyert művek hangmérnöke volt. Négy féleven át a Villamosmérnöki Kar Anyagtechnológia Tanszékén óraadó tanársegédként dolgozott. A Magyar Televíziótól főmunkatársként 36 év után vonult vissza. 1990 óta - amikor Magyarországon is elkezdődött az agykontroll oktatás - a három Laredo/Texasban kiképzett autentikus oktató egyike. Húsz éve egyre népszerűbben és sikeresen folytatja a módszer oktatását. 1982-ben édesapja emlékére létrehozta a Műegyetem első magánalapítású díját, a Dr. Gedeon Tihamér Alapítványt, amely a bauxitgeológia, a timföld- és alumíniumgyártásban, valamint a környezetvédelemben elért új eredményt díjaz diák és kutatói szinten.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Prof. emeritus Dr. Gordos Géza

*1937-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 302/1960*

1960 óta a BME Távközlési és Médiainformaticai Tanszéken, ill. jogelődeinél dolgozott. 1966-ban summa cum laude minősítéssel műszaki doktor címet szerzett. 1977 óta a műszaki tudományok kandidátusa. 1976-2002 között tanszékvezető, közben 1991-1997-ben kutatási rektorhelyettes. 1964-72 között a Posta Kísérleti Intézetnél tudományos munkatárs, majd főmunkatárs, 1968-tól laborvezető. Később Athénban UNESCO projektigazgató. 1974-ben a University of Salford, 1975-ben pedig az Imperial College vendégprofesszora. 1983-89-ben a Telefongyárban igazgatói tanácsadó, fejlesztési vezető helyettes. 1992-93 között a MATÁV Igazgató Tanácsának alapító elnöke, 1998-2005 között az Egyetemközi Távközlési és Informatikai Központ alapító elnöke. 1995 óta a műszaki tudományok doktora. 2006 óta a MTESZ (Műszaki és Természettudományos Egyesületek Szövetsége) elnöke. 2007 óta Professor Emeritus. Az MTA több bizottságának, valamint nemzetközi szakmai szervezetek tagja. 21 szabadalom és 14 hasznosított szabadalom született munkássága nyomán, 35 könyv vagy könyvfejezet és 65 közlemény szerzője.

Munkájáért számos hazai és nemzetközi kitüntetést kapott többek között Gábor Dénes-díj, Akadémiai Díj, Széchenyi-díj, Magyar Köztársaság Tisztikeresztje, Magyar Köztársaság Érdemrend Középkeresztje.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hajdú Bálint

*1937-ben született Dömösön
Villamosmérnöki oklevelének száma: 133/1960*

1994-2003 OKTÁV Továbbképző Központ Rt. Esztergom Felnőttképzés Oktatási igazgató, 1989-1994 OKTÁV Ipari Továbbképző Vállalat Esztergom Felnőttképzés Számítástechnikai Oktatási Osztályvezető, 1981-1989. IVI Ipari Vezetőképző Intézet, Felnőttképzés Műszaki-gazdasági tanácsadó, 1979-1981 LABOR Műszeripari Művek Műszergyártás Gyártmányfejlesztési osztályvezető, 1977-1979 Nehézipari Minisztérium Továbbképző Központja (NIM TK) Felnőttképzés, -továbbképzés, Műszaki -gazdasági tanácsadó, 1960-1977 Elektronikus Mérőkészülékek Gyára Elektronikus műszerek gyártása, gyártmányfejlesztési osztályvezető, 1971-1977 gyártmányfejlesztési csoportvezető, 1965-1971 fejlesztőmérnök, 1960-1965 Orvoselektronikai (EEG - EKG) termékek fejlesztése, a fejlesztés irányítása.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hangya László

*1936-ban született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 205/1960*

A diploma megvédését követően tervezőintézetnél kezdett dolgozni. Ez meghatározó lett további életpályájára. Az élelmiszeriparban és a mezőgazdaságban tevékenykedett tervezőként, majd osztályvezetőként. A Műszaki Egyetemen 1969-1971 között elvégezte a gazdaságmérnöki szakot. A mezőgazdaságban végzett tervezési és vezetési munkái során, melyben sok fejlesztés is volt - a mezőgazdasági tudományos egyesületen keresztül Párizsban, Bulgáriában és Angliában tartott előadásokat. Nyugdíjazása előtt és után pályaelhagyóként tíz éven keresztül vezetett egy osztrák-magyar utazási irodát, a gazdasági mérnöki tanulmányai során szerzett tapasztalatok felhasználásával. Jelenleg nyugdíjas életét éli.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hoffer István

*1937-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 224/1960*

Mivel az egyetemi tanulmányai utolsó hét hónapjában ösztöndíjat kapott a Honvédelmi Minisztériumtól, az egyetem elvégzése után (1960-ban) - a Minisztériummal kötött ösztöndíjszerződésének megfelelően - hivatásos mérnöktiszt lett, főhadnagyi rendfokozattal. Abban az időben kezdődött a hadsereg (azon belül is a légvédelem) új típusú elektronikai eszközökkel (rádiólokátorokkal és légvédelmi rakétarendszerekkel) való átfegyverzése. Egy rövid típusismereti tanfolyam elvégzése után, 1962-ig, elektronikára, továbbá ezen új eszközök kezelésére, ellenőrzésére, és hibajavítására oktatta a korábban más területeken dolgozó, üzemeltető technikai állományt és a Katonai Műszaki Főiskolán tanuló, végzős hallgatókat. 1962-ben kinevezték az Országos Légvédelmi Parancsnokság Légvédelmi Rakéta Főnökség szaktisztjének, és több mérnöktársával, a Szovjetunióból újonnan beszerzett hasonló célú eszközök műszaki átvételében, honosításában, telepítésében, üzembe helyezésük, biztonságos üzemeltetésük, karbantartásuk és csapatszintű javításaik megszervezésében vett részt. Feladatai közé tartozott az ország légvédelmi rendszerében szolgálatot teljesítő különböző típusú légvédelmi komplexumok profilaktikus munkáinak megszervezése és ezek feltételeinek biztosítása is. Rendszeresen szervezte, és néhány mérnök-társával együtt gyakorolta is az üzemeltető állomány továbbképzéseit. A típusváltások miatt, egy alkalommal kétféléves, majd egy átfegyverzést követően később egy egyféléves szakirányú továbbképzésen vett részt az akkori Szovjetunióban a Katonai Légvédelmi Rakétás Főiskolán, Minszkben (Belorusszia). Munkája mellett elvégezte a SZÁMOK (SZÁMALK) által szervezett négyféléves számítógépes rendszerszervező tanfolyamot, és így lehetősége adódott arra, hogy 1986-ban, amikor létrejött a honi légvédelem önálló számítóközpontja, oda átkerüljön programozónak. Onnan is ment nyugdíjba 1991 végén, alezredesi rendfokozattal.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hordós Zoltán

*1937-ben született Egerben
Villamosmérnöki oklevelének száma: 304/1960*

A diplomája átvételétől nyugdíjazásáig a Magyar Honvédségnél töltött be mérnöki, főmérnöki, majd főnöki beosztást. Munkaterülete a magyar légvédelem modernizálása volt, rakéta fegyvernemmel. Először a Dunántúl, majd az egész ország területén. Különböző irányító szervezetekben dolgozott, 1992-ben ezredesi rendfokozattal került nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Horváth Miklós

*1937-ben született Pacsán
Villamosmérnöki oklevelének száma: 278/1960*

Mérnöki pályafutását a Magyar Tudományos Akadémia Automatizálási Kutató Laboratóriumában kezdte, majd a laboratóriumból alakult Számítástechnikai és Automatizálási Kutató Intézet (SZTAKI) Teljesítményelektronika Osztályán dolgozott, mint tudományos munkatárs. Jelenleg a SZTAKI hasznosítási vállalkozásában tevékenykedik, mint fejlesztő-mérnök. Kutatás-fejlesztési munkásságának középpontjában csaknem 50 éve a teljesítményelektronika alkalmazásával összefüggő területek állnak. Kutatási tapasztalatait egyebek mellett az egykori Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Főiskolán mellékállásban folytatott oktatási tevékenysége során is hasznosította, ahol 1991-ben címzetes főiskolai docenssé nevezték ki. Gyakran felkérték a BME egykori Villamos Gépek Tanszékének kutató-fejlesztő munkáiban történő részvételre is. Először 1975-ben, majd 1984-ben Kiváló Feltaláló kitüntetés "Arany" fokozatában részesült. Több évtizede tagja a Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek. Rendszeres résztvevője az Egyesület hazai és nemzetközi rendezvényeinek.

Szakirodalmi tevékenységét öt alkalommal ismerték el Nívódíjjal, majd 2005-ben elnyerte a MEE Déri-díját, 2007-ben pedig Zipernowsky-díjban részesítették.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Jávor András

Professor Emeritus, egyetemi tanár

*1937-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 287/1960*

A kandidátusi címet 1980-ban, a tudomány doktora címet 1995-ben kapta meg. 1960-tól 1997-ig tudományos kutatóként ill. osztályvezetőként dolgozott az MTA KFKI-ban. 1999-től egyetemi tanár a BME-n, 2000-től a Széchenyi István Egyetemen, ill. elődjén a Főiskolán,

ahol 2000-2002 között az Informatikai és Villamosmérnöki Fakultásnak igazgatója volt. Jelenleg a BME professzor emeritusa. Kezdetben nukleáris elektronikával, mikroelektronikai rendszerek számítógépes tervezésével foglalkozott. Az utóbbi területen az országos K+F tevékenységet is irányította. 1968-tól számítógépes szimulációval, ezen belül új és hatékony szimulációs eljárások kidolgozásával és ezek szimulációs software rendszerekben való implementálásával foglalkozik. Alkalmazási területek: informatika, rugalmas gyártó- és minőségellenőrző rendszerek, közlekedési és környezetvédelmi interdiszciplináris régió-fejlesztési, gazdasági problémák, mikroelektronika. Számos hazai és EU projektet irányított. 177 tudományos publikáció szerzője. 1995-től a McLeod Institute of Simulation Sciences magyar központjának igazgatója, 2006-tól a teljes nemzetközi intézet- hálózat igazgatója. Háromszor volt vendégprofesszor az Aacheni Műszaki Egyetemen, valamint meghívott előadó a: Delft University of Technology, Tokyo University, Johannes Kepler University of Linz, Xian Jiaotong University, Shanghai University of Technology, Tsinghua University, Beijing University of Aeronautics and Astronautics egyetemeken. Hat nemzetközi tudományos folyóirat szerkesztőbizottságának tagja. A EUROSIM igazgatótanács tagja. Hat európai tudományos konferenciát szervezett elnökként, valamint nagyszámú nemzetközi konferencia programbizottsági tagja, szekció elnöke, meghívott előadója volt.

Megkapta a Kiváló feltaláló érdemérem arany fokozatát (1978), Jánosy-díj (1980), Csáki Frigyes-díj (1995), valamint a Magyar Köztársasági Arany Érdemkereszt (2006) kitüntetések. Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Juhász Miklós

1927-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 1690/1954. R. II. 011.

1949-ben kezdett dolgozni az Orion vállalatnál, ahol rádiófejlesztéssel foglalkozott, később az 501-es televíziókészülék fejlesztésén dolgozott. 1957-1962 között a Videotonnál a Munkácsy Kékes, a Tavasz Kékes és az Alba Regia televíziókészülékek fejlesztésén dolgozott. 1961-ben szabadalmaztatta a televíziós berendezések eltérítő áramának linearitás-szabályozására, illetve nagyfrekvenciás sugárzásának csillapítására kifejlesztett szerkezetét. Következő munkahelye 1962-1973 között a Híradástechnikai Gépgyár, ahol főbb feladatai: He-1 jelfogó kontaktus hegesztő automata és Bak-1 alagútkemence hőfokszabályozása, FGA 12V programvezérelt vákumgőzölő automata vezérlő berendezés, rétegellenállás értékköszörű automata elektronikus mérő-szabályozó egysége, SgF-2 szikraforgácsoló gép impulzus generátorának fejlesztése. 1973-1987 között visszatért a Videotonhoz, itt színes televízió szervizasztal tervezésén, hordozható szerviz célú színsávgenerátor fejlesztésén és színes televízió fejlesztésén dolgozott. További szabadalmi: kapcsolási elrendezés elektromos ponthegesztő berendezések teljesítménystabilizálására (1964), eljárás és berendezés rétegellenállások automatikus értékeállításához (1967), kapcsolási elrendezés szikraforgácsoló gépek impulzusgenerátorának rövidzár elleni védelmére (1972), kapcsolási elrendezés telefonüzenetek automatikus rögzítésére (1973).

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kántor Dezső

*1933-ban született Abaújváron.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 198/1959*

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kántor Judit

*1935-ben született Szombathelyen
Villamosmérnöki oklevelének száma: 164/1960*

Az abszolutorium megszerzése után 1958 júniusától 4 éven keresztül a Mechanikai Laboratóriumban dolgozott. Első időkben a gyártó műhelyben végbeméréseket végzett, majd az ipari televízió fejlesztésben vett részt. 1962-től a Központi Fizikai Kutató Intézetben az Elektronikus Főosztályon, az ebből létrejött Mérés és Számítástechnikai Kutató Intézetben, majd Mikroelektronikai Kutató Intézetben, dolgozott egészen 1991-ig, nyugállományba vonulásáig. Részt vett a sokcsatornás analizátorok fejlesztésben, a TPA számítógép-család tervezésében. Szakterülete a számítógép memóriák, valamint a bemérésükhöz szükséges mérőkészülékek tervezése volt. Ferrit gyűrű, tudja-e még valaki, mi az? Az MKI-ben elkészült egy mágneses huzalmemória mintapéldánya, az Intézetben kifejlesztett tárolóeszköz felhasználásával, valamint mágneses buborékmemória-vizsgáló berendezések Moszkvába, Taskentbe és Zvenyigorodba. 1968-1970-ben 2 évet a moszkvai FIAN-ban, 1974-1975-ben egy évig Boulderban (USA) dolgozott, a kísérleti fizikus férjének tervezett, kivitelezett elektronikát.

Munkáját 1973-ban KFKI Intézeti Díj-jal, 1981-ben Kiváló Feltaláló arany fokozattal ismerték el.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Kása István

c. egyetemi docens

*1937-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 170/1960*

A BME Villamosmérnöki Karán 1964-ben megszerezte a "dr. techn." címet, 1967-ben pedig a mikrohullámú szakmérnöki oklevelet. 1974-ben a Tudományos Minősítő Bizottságtól megkapta a "műszaki tudomány kandidátusa" fokozatot. 1960-tól 1991-ig a Távközlési Kutató Intézetben dolgozott, tudományos munkatársként, tudományos osztály- vezetőként illetve főosztályvezetőként. Tevékenysége során számos kutatás-fejlesztési projektben vett részt kutatóként és irányítóként, először a mikrohullámú mérések, majd a passzív és aktív mikrohullámú integrált áramkörök, mikrohullámú vevőberendezések és a mikrohullámú távközlés területén.

1971-től a BME oktatási tevékenységében is részt vett, 1989-től címzetes egyetemi docensként. 1991-től 2001-ig, nyugdíjazásáig a Magyar Távközlési Rt. (MATÁV) TKI Távközlési Fejlesztési Intézetének tudományos tanácsadója volt. Itteni tevékenysége során műholdas és földfelszíni digitális távközlési rendszerek fejlesztésével, a műszaki követelmények meghatározásával, a rendszerek és berendezések mérésével és minősítésével foglalkozott. E munkája során részt vett az ETSI szabványosításban, valamint az EURESCOM kutatásfejlesztési tevékenységében a műholdas távközlés és következő generációs hozzáférési hálózatok témakörében. Szerzője, illetve társszerzője mintegy 60 műszaki tudományos cikknek, valamint négy könyvnek és számos szabadalomnak.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kincses Mária (Lénárd Sándorné)

*1937-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 148/1960*

A diploma megszerzése után a Geofizikai Mérőműszer Gyár fejlesztési osztályán karottázs berendezések tervezésével, majd a vállalatnak a Gamma Optikai Művekkel való egyesülése után orvosi műszerek fejlesztésével foglalkozott. 1966 őszétől a Felsőfokú Élelmiszeripari Technikumban, később az intézmény átalakulása után a Kertészeti Egyetem Élelmiszeripari Karán adjunktusként az elméleti oktatásban valamint a gyakorlati oktatásban vett részt 1995-ig, nyugdíjba vonulásáig. Oktatott a Műszerek és mérések, a Mérési módszerek, az "Elektrotechnika", az "Automatizálás", az "Élelmiszeripari folyamatok irányítása" című tantárgyakat. A felsorolt témakörökben jegyzeteket írt, társszerzője a "Méréstechnika az élelmiszeriparban" tankönyvnek. A gyakorlati oktatásban, a laboratórium fejlesztésében, a mérések kidolgozásában vett részt, valamint gyakorlati mérési útmutató jegyzeteket készített. A kutatómunkában a korszerű növényházak betonfűtésével, párásításával, megvilágításával kapcsolatosan ért el eredményeket. A korszerű élelmiszeripari termékek nedvességtartalmának meghatározásával, a széndioxidos hűtőtárolók fejlesztésével, egyes élelmiszeripari gyártási folyamatok automatizálásával és a folyamatok vizuális megjelenítésével foglalkozott. Kutató munkájában konzulens tanárként bevonta a hallgatókat, s az Országos Tudományos Diákköri Konferenciákon hallgatói több ízben értek el első helyezést.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kovács Kálmán

*1935-ben született Tiszaörsön
Villamosmérnöki oklevelének száma: 124/1959*

1959-től 1962-ig az Észak-magyarországi Áramszolgáltató Vállalatnál dolgozott. 1962-1993 között energiagazdálkodási vezető volt a BVM. Alsózsolcai Gyárában. 1967-ben szakmérnöki oklevelet szerzett a BME Irányítástechnikai Szakán. Szabadalmi: - Eljárás és berendezés szemcsés, vagy nehezen folyó anyagok tömörítésére, vagy osztályozására. - Áram-

védőkapcsolás főleg helyhez nem kötött villamos berendezések nagyon kis, 1 mA alatti test- és /vagy földzárlati áramának gyors lekapcsolására. - Eljárás és ber. több tér hőmérsékletének egymástól független szabályozására. Fontosabb szakmai előadásai: 1987. Varsó. CEBET nemzetközi konferencián: Automatizálás a BVM gyáraiban. 1989, Berlin, CIB-W75 SYMPOSIUM-on: Beton előregyártás automatizálásának helyzete a Beton- és Vasbetonipari Művek gyáraiban. Megalakulásától tagja a Mérnöki Kamarának. 1993. Műszaki szakértői engedélyt kap: B/11 Energiagazdálkodás területen, 1995-2003 között Taszáron az Amerikai Hadsereget kiszolgáló Brown & Root cégnél, részt vett a villamos berendezések létesítésének és felújításának irányításában. 1998-ban Energiagazdálkodási szakértőként elkészítette a Rinyamenti Térségfejlesztési Társulás közvilágítás korszerűsítésének energetikai szakvéleményét.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kulcsár József

*1936-ban született Simonmajoron
Villamosmérnöki oklevelének száma: 193/1960*

Első munkahelye a budapesti MMG Műszergyára volt. Gyakorló, majd technológus mérnök lett. 1962-ben az MMG Szekszárdon épülő leányvállalatánál beruházási műszaki ellenőr, majd a tanműhelyben oktatási vezető. 1967-től a már felépült gyáregységben MEO mérőszoba vezetőként dolgozott. 1970-től a gyártmányszerkesztést vezette. 1972-től gyári főtechnológusként dolgozott 1978-ig, ekkor nevezték ki termelési főmérnöké. 1991-ben gyári főmérnöki kinevezést kapott. Még ebben az évben decemberben nyugdíjba vonult. Munkáit minden területen igyekezett becsületesen ellátni, amiért többször kitüntették. Társadalmi munkái közül kiemelhető a GTE Tolna megyei szervezetében végzett munka, ahol jelenleg is a megyei szervezet elnöke.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kuthy Károly

*1935-ben született Cegléden
Villamosmérnöki oklevelének száma: 260/1960*

1992. évi nyugdíjazásáig az alább felsorolt helyeken dolgozott. Vadásztöltény Gyár, (VIDEOTON), gyakornok, Székesfehérvár, Orion Rádió és Villamossági Gyár, szervízvezető mérnök, Cegléd, Délmagyarországi Áramszolgáltató vállalat, üzemmérnök, Cegléd, Egyesült Villamosgépgyár tervező-fejlesztő mérnök, Cegléd, Mechatronikai Művek, fejlesztő mérnök. Abony, Posta Tervező Intézet, átviteltechnikai tervező mérnök, Budapest, Erőmű Beruházó Vállalat, beruházó és műszaki ellenőr, Budapest, Az Egyesült Villamosgépgyárban szabadalmi oltalmat szerzett találmányának.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Ládi István

*1936-ban született Miskolcon
Villamosmérnöki oklevelének száma: 94/1960*

1960-ban az egyetem elvégzése után az Észak-magyarországi Áramszolgáltató Vállalatnál (ÉMÁSZ Miskolc,) helyezkedett el. 1960-75 között gyakorló mérnök, csoportvezető, szakértő, majd előléptetve 1975-88 között főosztályvezető beosztásokban dolgozott. Fontosabb szakmai területei: érintésvédelem, kis- és középfeszültségű kompenzáció, középfeszültségű hálózatok földzárlat kompenzációja. A vezetői feladatok szükségessé tették számára a közgazdasági ismeretek bővítését. 1971-1974-ben a miskolci NME Gépészmérnöki Karán gépipari gazdasági mérnöki szakon, 1980-82 között a budapesti M.K. Közgazdaságtudományi Egyetem szakközgazdász szakon szerzett oklevelet, majd ugyanitt 1982-ben közgazdaságtudományi doktorrá avatták. 1988-ban átkerült a TITÁSZ Vállalathoz, ahol 1992-ig főosztályvezetőként dolgozott. 1992-ben a Magyar Villamos Művek Rt.-hez került főosztályvezető-helyettesi beosztásba. 1994-97-ben az MVM-ben közgazdasági ig. helyettesi posztot töltött be. Munkaterülete a pénzügyi tervezés, a villamos energia tarifarendszer karbantartása volt. Ezzel kapcsolatos publikációi a Magyar Villamos Művek Közleményeiben jelentek meg. Két alkalommal kapta meg - 1994 és 1996-ban - a villamos energia szolgáltatás megújításáért c. kitüntetését. (Ez akkoriban a MVM legmagasabb kitüntetése volt). A villamos energia rendszer társaságainál betöltött tisztségei: 1992: ELMŰ Rt. Felügyelő Bizottság Vezetője, 1992-93: Paksi Atomenergia Rt. Igazgatósági Tagja, 1992-95: ÉMÁSZ Rt. Igazgatóság Elnöke, 1996-2003 között a Magyar Elektrotechnikai Egyesület Ellenőrző Bizottság tagja. 1997. febr. 15-től nyugállományba vonult. 1997-2009 között egyéni vállalkozóként szakértői tevékenységet folytatott

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Mazgon Sándor

*1933-ban született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 8/1960*

Első munkahelyére (Magyar Posta) 1959-ben lépett be, ahol előbb táviró tervező lett a Postai Tervező Intézetben, majd 1962 és 2000 között a PKI (Posta Kísérleti Intézet) kutatója volt, ahová adatátviteli kutatások beindítására helyeztek át tudományos munkatársként, majd hamarosan főmunkatársként és 1998 után fejlesztési tanácsadóként volt az Elektromos, a Táviró- és távbeszélő, a Rendszertechnikai, az Alkalmazástechnikai Osztály kutatója, végül a Matáv-vá lett PKI fejlesztési Intézet Stratégiai fejlesztési osztályának tanácsadója. Nemzetközi szakértői tevékenysége a MATÁV (Magyar Posta) képviselete volt nemzetközi szervezetekben. Az ITU (CCITT) szabványosításban 1970-től folyamatosan vett részt: az adathálózat, illetve ma már biztonságtechnikai munkabizottságában. Az 1984-88 időszakban a CCITT LTG bizottságának alelnöke. Az ITU-ban több esetben magyar delegátusként egyúttal képviselte a Magyar Táv-
közlési Igazgatást is. Az utóbbi években a bizottság vezetőinek felkérésére vállalta az ITU-T ajánlásokban felgyülemlett biztonsági (Security) fogalmak és ajánlások kigyűjtését, összeállítását és rendszerezését és az ezekre vonatkozó fejezetek készítését ITU-T biztonsági Manuál keretében. Kitüntetések, tagság és választott megbízatások: 1970-ben és 1973-ban kapott PKI

kiváló dolgozója címet, 1976-ban és 1982-ben a PKI igazgatójának, 1976-ban a Magyar Posta Vezérigazgatójának, 1987-ben és 2000-ben a MATÁV Elnökének elismerését nyerte el, 1983-ban az OMIKK vezérigazgatójától, 1986-ban a Magyar Szabványügyi Hivatal elnökétől emléklapot kapott, a PKI 100éves centenáriuma alkalmából 1991-ben Békésy emlékéremmel tüntették ki. 1963 óta tagja a Híradástechnikai Tudományos Egyesületnek, 1970 óta a Neumann János Számítógéptudományi társaságnak. Több mint 300 órányi előadást tartott a BME Mérnöki Továbbképző Intézet, a Posta Oktatási Központ, a Számalk és más intézmények szervezésében, azok nemzetközi és hazai tanfolyamain. A HTE-től elnyerte 1965-ben a Virág-Pollák díjat, 1982-ben Puskás Tivadar Emlékérmét, 1991-ben az egyesületi Ezüstjelvényt, 2001-ben az egyesületi Aranyjelvényt, és 2003-ban életműre utalva ismét a Puskás Tivadar emlékérmét, 2009-ben a HTE 60-éves emlékérmét. Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Melich István

1936-ban született Ujpesten

Villamosmérnöki oklevelének száma: 57/1960

Mérnöki munkáját az Irodagépipari Vállalatnál kezdte. Ezután az EMG majd az egység áthelyezése után a Telefongyár kristály részlegének műszer osztályán dolgozott, mint kutató-fejlesztő mérnök. 1964 októberétől a Méréstechnikai Központi Kutató Laboratórium (MKKL) tudományos munkatársaként kezdett foglalkozni a robbanásveszélyes terek műszerezési kérdéseivel, valamint a villamos készülékek általános biztonsági kialakításával és vizsgálatával. Feladatai a következők voltak: robbanásbiztos védelmi módú villamos készülékek tervezése. Az Intézetben kifejlesztett normál kivitelű villamos gyártmányok ellenőrzése, módosítása, és MEEI jóváhagyatása. Jelenleg, mint nyugdíjas, az eseti szakértések mellett az alábbi rendszeres tevékenységeket végzi: az MSZT robbanásbiztonsági szakbizottságának tagjaként a szakágazatra vonatkozó szabványok honosítása, az ExVÁ Robbanásbiztos berendezések Vizsgáló Állomása Tanúsítást Ellenőrző Testületének tagjaként ellenőrzési, felülvizsgálati munkák. Az Oktáv Továbbképző Központ vezetői és kezelői tanfolyamain évente több alkalommal előadások robbanásbiztos alapismeretekről, általános kivitelezési elvekről, gyújtószikramentes gyártmányok, áramkörök és rendszerek tervezéséről és telepítéséről. A Méréstechnikai és Automatizálási Tudományos Egyesületbe 1959-be lépett be. Részt vett az első két budapesti IMEKO kongresszus munkájában. 1962-76 között az Elektronikus Szakosztály titkára, 1963-85 között az Egyesület Elnökségének tagja volt.

Munkája elismeréseként 1980-ban megkapta a Kruspér István Emlékérem kitüntetését, több Kiváló Dolgozó, 1987-ben Kiváló Munkáért miniszteri kitüntetésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Menyhárt Viktor

*1934-ben született Nemesráclón
Villamosmérnöki oklevelének száma: 120/1959*

Munkahelyén Marcali térségében a faluvillamosításban aktívan vett részt. Majd Kaposvár, Siófok, Dombóvár nagyfeszültségű légvezeték és kábelhálózatának tervezésével foglalkozott. Később Somogy megye mezőgazdasági üzeminek fejlesztési villamos terveit készítette el. Kaposváron a közvilágítás korszerűsítését, külterületek villamosítását és a gázhálózat építését szervezte, irányította.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Morvai István

*1934-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 280/1959*

1958-ban mint tudományos segédmunkatárs nyert alkalmazást a Híradástechnikai Kutató Intézet Elektronikus Laboratóriumában. A kutatómunka a tranzistorok fizikai tulajdonságainak vizsgálatával és a félvezetők ipari alkalmazásának lehetőségeivel foglalkozott. 1962-ben, már mint tudományos munkatárs, előkészítette és leadta a Mérnöki Továbbképző Intézet előadás-sorozatából: a Tranzisztoros hangfrekvenciás RC erősítők tervezése című kéziratát. 1965-ben Kanadába, Montréalba (Province of Quebec) költözött, ahol a Canadian Marconi Company Mikroelektronikus Laboratóriumában nyert alkalmazást mint Design Engineer. Fél év múlva, tizenegy multichip, thin- and thickfilm áramkör megtervezése és gyártásbavezetése után a Commercial Avionics Divisionba helyezték át és Project Engineer-nek léptették elő. A további években, mint Project Engineer, felelős volt a Division több gyártmányának tervezéséért, s a tervezőmérnökök irányításáért. Mint a Province of Quebec-ben dolgozó professional engineer, tagja volt az Order of Engineers of Quebec szervezetnek. 1979-ben a Company ki-nevezte a DataComm Division főmérnökévé és átköltöztette Ottawa-ba (Province of Ontario) ahol tagja lett a Professional Engineers of Ontario-nak. Mint a DataComm Division főmérnö-ke, felelős volt a megtervezéséért, leszállításáért, üzembehelyezéséért és karbantartásáért az akkori világ legnagyobb Telex Exchange hálózatának az Egyesült Királyságban. Ez a Project tizenöt év időtartamú volt. Az elkövetkező években irányító szerepet játszott az SDH típusú multiplexerek alkalmazásával a kanadai belföldi, az Atlanti-, valamint csendes-óceáni tenge-rentúli kapcsolatok megteremtésében. 1999-ben, 34 éves Canadian Marconi Company alkalmazás után vonult nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nagy Jenő

*1935-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 95/1960*

Az egyetem elvégzése után a Mélyépítési Tervező Vállalat villamos osztályán helyezkedett el, előbb segédtervezői, majd önálló tervezői beosztásban. Fontosabb munkái között az akkor épülő Dunai Kőolajipari Vállalat (DKV Százhalombatta) vízellátási és szennyvíztisztítási létesítményeinek energiaellátási és működtetési tervei szerepeltek. 1967-től irányító tervező, 1969-től az Állami Tervező Vállalat megszűnéséig, 1992-ig osztályvezető beosztásban dolgozott. 1970-től több közműves exporttervezésben vett részt (NDK, Csehszlovákia, Jordánia), valamint néhány nagyobb hazai közműberuházás tervezésében is, közöttük szerepelt Debrecen vízműrendszere és a DKV újabb bővítésének villamosenergia ellátása. 1992 után az állami vállalatból alakult Mélyépterv Komplex Mérnöki Kft. alkalmazásában villamos szakági főmérnökként dolgozott. A cég ma zártkörű rt.-ként működik, melyben igazgatósági tagként, változatlanul szakági főmérnöki beosztásban tevékenykedik, 1995-től mint nyugdíjas, de teljes idejű dolgozó. Munkái között szerepel a Kabai Lízínüzem energiaellátása (a japán Kawasaki céggel kooperációban), számos hazai szennyvíztisztító telep korszerűsítésének villamosenergia ellátása és biogázzal működő gázmotoros energiatermelésének tervezése (Győr, Debrecen, Nyíregyháza, Székesfehérvár, Sopron). Legutóbbi munkája a nemrég átadott szegedi Napfény fürdőkomplexum teljes energiaellátásának tervezése volt. A Mérnökkamaránál vezető tervezői és szakértői jogosultsággal rendelkezik.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Nagy Sándor

*1935-ben született Békéscsabán
Villamosmérnöki oklevelének száma: 109/1960*

Egyetemi tanulmányait a BME Villamosmérnöki Kar híradástechnikai szakán végezte (1958.) Alapoklevelét, irányítástechnikai szakmérnöki, műszaki doktori okleveleit ugyanitt szerezte, oroszól, angolból középfokú állami nyelvvizsgái vannak, komplex energetikusi, Eur.Ing. és vállalati könyvelő és statisztikus oklevelekre is szert tett. Szakmai pályáját egyetemistaként a BHG Mikrohullámú Osztályán kezdte. Első munkahelye (1958 - 62) az MTA Műszaki Fizikai Intézetének Félvezető Laboratóriuma volt. 22 évet töltött el a Gabonaiparban (1962 - 84). Ebből 7 évig műszaki vezetője volt az angol építésű Szentesi Erőtakarmánygyárnak, ott irányítástechnikai és gépfejlesztési részleget hozott létre, majd Budapestre visszatérve a Malom- és Sütőipari Kutatóintézetben országos léptékű irányítástechnikai kutatás-fejlesztésben vett részt, illetve ezt több éven át osztályvezetőként is irányította. 1984-86 között a MIKI Mérlegfejlesztési Osztályán, majd 1995-ig kisvállalkozásokban dolgozott (ipari mérlegek, robotok gépészeti és elektronikai fejlesztése, a minőségirányítás vezetése). 5 éven át az USA-beli Allen-Bradley honi, általunk alapított PYRAMID disztribútor-kft-t vezette (ma is létezik), majd 1995-ben többségi tulajdonát átadva, nyugdíjas lett. Ezt követően kb. 1 évtizeden át - nyugdíjasként - széles profilú eseti igazságügyi műszaki szakértői tevékenységet végzett. Kb. 20 éve a jelenleg a Szegedi Universitás részét képező Élelmiszeripari Főiskolai Kar c. docense lett. Közel 100 cikk, tanulmány, hazai és külf. előadás, jegyzet mellett 3 szabadalmaztatott találmánya van, és

egy gabonaipari enciklopédia irányítástechnikai fejezetének szerzője is. A 600 000 fős MRE világi elnökeként 6 éven át felügyelte annak info-kommunikációs fejlesztéseit, működtetését is, s egyben a Károli Egyetem fenntartó-társelnöke volt. Évtizedeken át vett részt tudományos egyesületi tevékenységben. Pályáján számos politikamentes elismerő, kitüntető oklevelet kapott.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Nyitrai Zoltán

*1937-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 247/1960*

Szakmai munkája döntő többségét az 1960 és 1991 között a KFKI-ban végzett kutató-fejlesztő munka tette ki. Ennek során részt vett sokcsatornás analizátorok fejlesztésében, majd elmélyült a különböző kapacitású és sebességű ferritgyűrűs tárolók tervezésében, amelyeket elsősorban a KFKI gyártmányú számítógépekben és sokcsatornás analizátorokban használtak fel. Ezzel egyidejűleg kidolgozta a ferritgyűrűs tárolók vizsgálati-tesztelési módszereit és eszközeit. Ebben a témakörben 1983-ban kandidátusi fokozatot szerzett. A KFKI-ban (is) folyó Halley-Vega űrprogram keretében kidolgozott egy képmemóriát a képközvetítő rendszer, valamint egy RAM és PROM mezőt tartalmazó, hibajavítással ellátott operatív tárolót az orientációs és a képközvetítő rendszer processzora számára. Mindkettőt a repülő példányokban hasznosították. Részt vett még több egyéb (itt nem részletezhető) kutatási és fejlesztési munkában, köztük buborékmemóriák vizsgálati eszközeinek kifejlesztésében. A későbbiekben néhány évig minőségbiztosítással is (ISO 9000) foglalkozott, majd felkérést kapott egy közlekedésbiztonságot növelő projekt (Veszélyhelyzet Előjelző Rendszer) vezetésére, amely sikeres egyéves próbaüzemmel végződött.

Kutató-fejlesztő munkája során (részben szabadalmi elismeréseként) több - köztük állami - kitüntetésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pálfi Zoltán

*1936-ban született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 111/1960*

Tervező mérnökként elsősorban egyenáramú és különleges aszinkron motorok számításával foglalkozott. 1961-től a Bláthy Ottó Villamosgépgyárban dolgozott tovább tervezőként. 1964-ben az Egyesült Villamosgépgyár (ÉVIG) Szerkesztési főosztályára került vezető tervezőként. 1963 és 1966 között szakmérnöki oklevelet szerzett. 1966-tól a Különlegesgép-tervezési Osztály vezetésével bízták meg, míg 1969-ben az Ipari-elektronika fejlesztési osztály vezetője lett. 1970.-ben az ÉVIG Gyártmányfejlesztési memókségen az Ipari Elektronika és Készülékfejlesztési főosztály vezetőjévé nevezték ki. A 70-es években az erősáramú elektronikai, daruvezérlő és villamosgép szabályozó berendezések első generációjának kidolgozásában vett részt. 1985-től 1990-ig fejlesztési főmérnök, 1986-87-ben a vállalat megbízott műszaki igazgatója volt. Részt vett az állandó mágnesű szervomotorok licenc-honosításában, a főhajtás-motorok és szabályozók kifejlesztésében, az első atomerőművi manipulátor gépek üzembe helyezésében. Ezekkel a tevékenységekkel 1985-ben és 1986-ban BNV nagydíjat nyertek. Kidolgozták az amerikai szabványoknak megfelelő aszinkron motorsort, és 1991-ben ezzel a fejlesztési munkával ismét BNV nagydíjat nyertek. 1990-től 1995-ig az EVIGTERV kft. üv. igazgatója. 1996-tól az ÉVIG Villamosgépgyár kft. fejlesztési főmérnöke lett, egészen a 2001-ben történt nyugdíjba menetelig. Ezután 2006 végéig műszaki tanácsadóként dolgozott. A műszaki felsőoktatásba 1962-ben kapcsolódott be. Az állandó jellegű oktatói munkát a volt Felsőfokú Villamosgépipari Technikumban kezdte el, 1969.-től az akkor alapított Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Főiskolán mellékfoglalkozású adjunktusként dolgozott. 1978-ban elkészítette a Villamos hajtások c. jegyzetet, amely sikeres szakkönyvként is megjelent. 1997-ben docensi címet kapott. A Magyar Elektrotechnikai Egyesületbe 1960-ban lépett be. A villamos gépes szakterülethez kapcsolódó tevékenységekért 1994-ben Liska-díjat kapott. Az erősáramú elektrotechnikában és elektronikában elért ipari és oktatói eredményekért, valamint a négy évtizedes egyesületi munkáért a MEE 2003-ban Elektrotechnika-nagydíjjal tüntették ki. Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Papp Géza

*1932-ben született Cecén.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 226/1960.*

Kötelező szakmai gyakorlatra a Sztálin Vasmű Energiaszolgáltató Gyárrészlegéhez került. Munkaköre a gyári forróvíz távfűtés folyamatos üzemeltetési problémáinak kezelése, megoldása volt. A szakmai gyakorlat elvégeztével az ÉM. MELYÉPTERV Vállalatnál dolgozott. Részt vett Komló, Szombathely, Pécs, Kaposvár, Sopron Komló városok vízműveinek és vízellátási rendszereinek tervezéseiben. 1959 -től az ÉRBE Erőműberuházási Vállalatnál dolgozott, ahol elsősorban a Dunamenti Erőmű beruházási és kivitelezési műszaki ellenőrzési munkáival foglalkozott. A munkája az erőmű emelő berendezéseivel, vízlágyító berendezéseivel volt kapcsolatban. Több elfogadott újítása volt, 1966-tól az ÉPÍTÉSTUDOMÁNYI INTÉZET munkatársa. Itt a panelos építés pneumatikus betonszállító berendezések, házgyárakban előforduló üzemi problémáival, azok megoldásával, nagy panelgyártó univerzális billenő pad tervezéssel, betonérlelő berendezések energia felhasználásával, annak csökkentésével, tranzienst hőfolyamatokkal foglalkozott. Budapesti I sz., III sz. házgyár, Békésmegyei ÁÉV, Baranya

megyei ÁÉV, Tolna megyei Tanácsi ÁÉV. Szolnoki ÉV aktuális problémáinak megoldása megoldásával foglalkozott. Több elfogadott szabadalom társszerzője. Sztálinvárosban az akkor alakuló nagyüzem szakmunkásigényének kielégítésére induló több szakmásító tanfolyam előadója (szivattyúgépész, turbinagépész, hegesztőképző, lakatos stb). 1965-től a Mérnöki továbbképző Intézet által szervezett több előadás sorozaton tart előadást. A MTESZ ERBE-nél tartott továbbképző előadásain is volt előadó (kazánsavazás, korszerű vízlágyítás, hidrogénhűtésű tokozott sínek, stb...).

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pátkai Laura (Bürger Gáborné)

1935-ben született Budapesten

Villamosmérnöki oklevelének száma: 82/1960

Szakmai pályafutását 1958-ban kezdte a Központi Fizikai Kutató Intézet (KFKI) Elektronikus Főosztályán. Kezdetben nukleáris műszertechnikával foglalkozott. Osztálya látta el a KFKI fizikusait a méréseikhez szükséges műszerekkel. Fontosabb munkái közt volt egy "sugárkapu", ami a sugárveszélyes munkahelyekről kilépők ruházatának sugárzó anyag tartalmát mérte, valamint egy moduláris műszercsalád, amiből különféle mérési összeállítások voltak kialakíthatók. A 60-as évek végén kezdett az Intézet számítógép fejlesztésbe (TPA számítógép család) ő ekkor software fejlesztésre képezte át magát. Első munkája a TPA gépeket távadatfeldolgozásra felkészítő programcsomag volt. Az adatkapcsolat a távoli partnerrel telefonvonalon, általuk fejlesztett modemen keresztül valósult meg. 1974-ben átment a KFKI Atomenergia Kutató Intézetébe. Itt kezdetben a KFKI kutató reaktorának számítógépes adatfeldolgozásán, ill. néhány évvel később, zárt hurkú teljesítmény szabályzásán dolgozott. Ezért a világon másodikként alkalmazott szabályzórendszerért társaival együtt Jánossy díjban részesült. Részben még a kutató reaktorhoz kapcsolódott az üzemzavar elemzéssel kapcsolatos munkája. Ennek célja az üzemzavari adatok elemzéséből következtetni a zavar okára és lehetséges következményeire. A paksi atomerőmű indulása óta ott végzett munkái: a VERONA online zónaelemző rendszer; a vezénylőtermek magyar fejlesztésű információs rendszere; az atomerőmű környezetének sugárellenőrző rendszere. Részt vett és részt vesz az erőmű oktató szimulátorának létrehozásában és ismétlődő felújításaiban.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pintér Miklós

*1936-ban született Nagymányokon
Villamosmérnöki oklevelének száma: 123/1960*

Első munkahelye a budapesti Mechanikai Mérőműszerek Gyára volt, ahol pneumatikus szabályozó berendezések tervezésével foglalkozott. 1961. májustól 1965. márciusig a Dunai Vasműnél dolgozott automatika fejlesztési irodavezetői beosztásban. Feladatköre a kohászati technológiák műszerezése és szabályozástechnikai rendszerek létesítése volt. 1965. márciusától a VBKM Kaposvári Villamossági Gyárban, illetve jogelődjeinél irányította a magyar szerszámgépek vezérlésének, tervezésének, illetve gyártáshonosításának, gyártástelepítésének területét. 1996. december 6-i nyugállományba vonulását megelőző 7 éven át a gyár termelési főmérnökének feladatkörét látta el. 1966-ban a Budapesti Műszaki Egyetemen irányítástechnikai szakmérnöki diplomát, majd 1970-ben ugyanott gazdaságmérnöki végzettséget szerzett. Tanított a főfoglalkozása mellett a Kaposvári Gépészeti Technikum közép és felsőfokú tagozatain, illetve az 503-as szakmunkásképző iskolában, mint óraadó tanár.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Prekl László

*1929-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 195/1960*

A diploma megszerzése után a "Hiradótechnikai Vállalat"-hoz került, villamos technológusként, katonai berendezések gyártásában működött közre. Nem sokkal később átkerült a "Finommechanikai Vállalat"-hoz, ahol előbb mint beosztott fejlesztőmérnökként dolgozott. Pár év múlva önálló témafelelős, vezetőmérnök lett. A munkaköréhez tartozott, a kapott téma fejlesztésének önálló vezetése. A vállalat profiljának megfelelően, főleg szovjet katonai berendezések honosításával foglalkozott. A komplex témához a gyengeáramú-, és az erősáramú rész nem került szétválasztásra. A témához kapcsolódóan volt három szolgálati szabadalma. Szükséges volt a szakmai továbbképzése és ezért 1976-ban megszerezte a "Munkavédelmi szakmérnöki" diplomát. 1980-ban egészségügyi okokból nem bírta a feszített munkatempót és ekkor munkahelyet változtatott. Átkerült a "Pesti Vigadó"-hoz, ahol műszaki munkakörben dolgozott. A munkaköréhez tartozott, a felsőbb utasításra befejezett épületgyűttes befejezéséhez és az üzemeltetéséhez szükséges villamos fejlesztés megtervezése, és a kivitelezésének a koordinálása. 1991-ben kérte a nyugdíjazását. Az elmúlt években megszerezte a "Villamos tervezői" engedélyt és a "Beépített tűzjelző berendezések tervezői engedélyét". 1991 óta a két engedély birtokában, egyéni vállalkozóként tevékenykedett Több nagyvállalat tűzjelző berendezését tervezte. Továbbá több lakópark villamos tervezését önállóan végezte. Jelenleg is még aktívan dolgozik a fenti engedélyinek megfelelően. A BMK-tól 2009-ben megkapta a "Vezető tervező" engedélyt.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Rozsondai Anna (Dr. Szövényi-Lux Endréné)

*1937-ben született Cegléden
Villamosmérnöki oklevelének száma: 256/1960*

2009-2010 KTH-TTK Fizika tanítás Pre-Engineering keretében. 2009 Rektori Dicséret az "Egyetem érdekében végzett munkája elismeréséül". 2006-2008 NOK (megszüntetéséig) angol nyelvű képzés: Pre-Engineering Course Director. 1995 Nyugdíjazás. 1992-2006 TANOK, NOK angol nyelvű képzés: BME közös 1. félév, Course Director. 1973-1992 Fizika Tsz. Egyetemi adjunktus, demonstrációs kísérletek fejlesztése, (jegyzet).1984-87 Fizika Tsz. Tan-
székvezető helyettes. 1984 lektorhelyettesi megbízás: angol nyelvű képzés, Pre-Engineering szervezése, 1985-2008 Course Director, "Placement Test" szervezése angol nyelvű képzés részére. 1972 Dr. Tech. Fokozat, 1961-1973 Fizika Tsz. Egyetemi tanársegéd, oktató filmek készítése MTA megbízásából 1960-1961 Fizika Tsz. Egyetemi gyakornok.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Simon L. Tamás

*1936-ban született Sopronban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 32/1961*

Az egyetem elvégzése után a Magyar Rádióhoz került, és itt mint fejlesztőmérnök dolgozott. 1961-ben áthelyezéssel került a Magyar Elektrotechnikai Ellenőrző Intézethez (MEEI), itt először mint önálló mérnök, később csoportvezetőként 1964-1983-ig osztályvezetői beosztásban dolgozott. Szakterülete a különböző orvosi és ipari elektronikai készülékek minőségi vizsgálata és azok irányítása volt. Több szaktanfolyam elvégzése mellett 1980-ban német nyelvből állami nyelvvizsgát tett. A vizsgálóintézetben az orvostechika területén szerzett tapasztalatok birtokában került 1984-ben az Egészségügyi Minisztériumba, ahol 1996-ig szakfőtanácsosként, azt követően pedig további 10 éven át szakértőként dolgozott az Egészségügyi Engedélyezési és Közigazgatási Hivatal Orvostechikai Igazgatóságán. Itt az EU-s irányelvek szerinti Kijelölt Szervezetek (Notified Body) kérdéseivel, az egészségügy területén kijelölt hazai vizsgáló és tanúsító szervek irányításával, ellenőrzésével, valamint az Igazgatóság piacfelügyeleti tevékenységének műszaki kérdéseivel foglalkozott. Az orvostechika területén működő Kijelölt Szervezetek időszakos ellenőrzését és felülvizsgálatát a Nemzeti Akkreditációs Testület külső szakértőjeként végezte. Mind a vizsgálóintézeti, mind a minisztériumi munkakörében részt vett a hazai és nemzetközi szabványosítási tevékenységben. A villamos orvosi készülékek biztonságtechnikai kérdéseivel kapcsolatban szerzett sokéves gyakorlat és tapasztalat alapján évekig szerepelt az országos szakértői névjegyzékben. Ugyancsak a szakmai, készülékvizsgáló és minősítési tapasztalatok összegzéséeként különböző folyóiratokban (Kórház- és Orvostechika, Nagyító, MEEI-kiadvány) jelent meg néhány szakcikke. Külső óraadóként 25 éve, és még jelenleg is részt vesz a BME szervezetén belül működő Országos Munkavédelmi Képző és Továbbképző Kft. munkájában. Itt a posztgraduális képzés keretében munkavédelmi szakmérnököknek tart előadást és mérési gyakorlatot vezet.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Stefler Sándor

*1937-ben született Kaposváron
Villamosmérnöki oklevelének száma: 96/1960*

Első munkahelye az Elektromechanikai Vállalat volt, ahol televíziós adók ill. mérőműszerek fejlesztésével foglalkozott. Hamarosan a műszerlabor vezetője lett. A szakmai közéletbe is ekkor került be: belépett a Híradástechnikai Tudományos Egyesületbe, ahol azóta is aktív. Megjelentek az első cikkei az Egyesület lapjában, a Híradástechnikában. Ezek egyikéért Pollák-Virág díjban is részesült. Számos mérőműszer, sőt egy teljes TV Mérőállvány kifejlesztése fűződik a nevéhez. Később foglalkozott URH szervízű műszerek fejlesztésével is, a HM és a BM számára. Az itt elért eredményeiért Honvédelmi Érdemérmét kapott. 1974-ben, amikor az EMV megszűnt, mint önálló vállalat, a Posta Kísérleti Intézet Mikrohullámú Osztályára került, ahol részt vett az első magyar úrtávközlési földi állomás helykijelölő munkálataiban, majd a televíziós adók üzemeltetését támogató első számítógépes rendszer kifejlesztésében. Nemsokára a kábeltelevíziós hálózatokat fejlesztő osztály vezetője lett, ahol a korszerű rendszertechnika kidolgozása és annak szabványosítása lett a fő témája. Ezen munkája során több nemzetközi szervezet tevékenységében is aktívan részt vett. Bekapcsolódott az oktatásba is: a Posta Oktatási Központ, a BME Mérnök-továbbképző Intézetének, a Puskás Tivadar Távközlési Főiskolának volt hosszabb-rövidebb ideig oktatója. Ez időben igen nagy mennyiségű cikke és tanulmánya látott napvilágot, amikért számos elismerést kapott. 2000-ben a PKI-ból ment nyugdíjba, de aktív munkáját az Antenna Hungáriában folytatta, mint tudományos tanácsadó. Itt a digitális földfelszíni televíziózás (DVB-T) kifejlesztése és hazai bevezetése területén dolgozott, egészen 2007-ig. Ez idő alatt is nagyszámú előadást tartott, tanulmányt ill. cikket írt. Végül 2007-ben végleg nyugalomba vonult. A Híradástechnikai és Informatikai Tudományos Egyesületben továbbra sem szűnt meg tevékenykedni: előadásokat tart, és többek között a Kábeltelevíziós Szakosztály elnöke és a Média Klub vezetőségi tagja.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Sulyok István

*1935-ben született Ragályon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 178/1960*

Első és egyetlen munkahelye az Ózdi Kohászati Üzemek volt (1958-1991), ahol üzemvezető, fejlesztőmérnök, osztályvezető (1960-1975) beosztások után a következő felső szintű vezetői munkaköröket töltötte be: műszaki fejlesztési osztályvezető (1975-1978), főtervező helyettes (1979-1980), üzemfenntartási főosztályvezető (1980-1981), vezérigazgatói tanácsadó (1982-1987) és vállalati főmechanikus (1988-1990). Feladatköréibe tartozott a kohászati- (nyersvas- és acélgégyártás, meleghengerek) és a segédüzemek (energiatermelés- és szolgáltatás, anyagmozgatás- és szállítás, tűzállóanyag-gyártás) állóeszközeinek (épületek, építmények, gépek, berendezések) karbantartása, felújítása és bővítése. Tervező, szervező és irányító munkájával szemben folyamatos elvárás volt a nagyvállalat állóeszköz-állományának gyarapítása, üzembiztonságának javítása, műszaki színvonalának emelése. A Magyar Elektronikai Egyesület ózdi szervezetének alapító tagja (1963), első titkára (1963-1979), később elnöke (1979-2006) volt. Mint mérnök és a tudományos egyesület helyi vezetője három évtizeden át vett részt a

villamos szakemberek közép- és felsőfokú képzésében és továbbképzésében, oktatási intézmények, tanfolyamok, rendezvények előadójaként. Fáradozott a város nyugdíjas rétege - különösen az idős műszaki értelmiség - életminőségének javításáért. Az 1999-ben létrehozott Ózdi Nyugdíjas Klub alapító tagja, első elnöke (1999-2001) és nyolc éven át választmányi tagja volt.

Eredményes műszaki-gazdasági munkája, vezetői tevékenysége elismeréseként 16 esetben vállalati (Kiváló Ifjú Mérnök, illetve Kiváló Dolgozó), 3 esetben miniszteri (Kiváló Munkáért, illetve Kiváló Újító) kitüntetést kapott. Ózd város önkormányzata Ózd Város Közszolgálatáért kitüntető díjban részesítette 2005-ben.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szabó Antal

*1934-ben született Vasszentmihályon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 87/1960*

1958. május 6-án kezdett dolgozni a székesfehérvári Videotonban. Rövid üzemi gyakorlat után azonnal komoly feladatot kapott az első Videoton televíziókészülék technológiájának kifejlesztésében és gyártásba vitelében. 1963-tól a rádió- és televíziókészülékek gyártásához szükséges célműszereket fejlesztette és kivitelezte, majd 1971-től a Televízió- és Rádiógyár főosztályvezetője lett. Ezt követően 1973-tól az új Videoton profil, a számítógép-fejlesztés és -gyártás főosztályvezetőjeként dolgozott. 1976-ban kinevezték a katonai rádiógyártás főmérnökhelyettesének, majd egy év múlva főmérnökének, 1988-ban a Videoton Ipari Rt. műszaki igazgatójának. A rendszerváltást követően, a privatizált Videotonban a Videoton Holding Rt. Iparfejlesztési igazgatójaként, 1997-től a Videoton Külkereskedelmi Rt. vezérigazgatójaként működött, egészen a 2004. évi nyugdíjba vonulásáig (hetvenévesen, ötven év munkaviszonnyal, beleértve az öt év egyetemet is). 1956. október 23-án részt vett a Műszaki Egyetem kertjéből indult tüntetésen. 1957 elején tovább folytatta a tanulmányait a Műszaki Egyetemen. Semmilyen pártnak nem volt a tagja.

Egyszer a Munkaérdemrend ezüst, majd arany fokozatát, valamint a Haza Szolgálatáért Érdemérem arany fokozatát kapta meg.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szajbert Ferenc

*1936-ban született Nagyorosziban
Villamosmérnöki oklevelének száma: 185/1960*

1960-1964: Budapesti Elektromos Művek Észak-pesti Üzemigazgatóság - műszaki ügyintéző,
1964-1969: Budapesti Elektromos Művek Észak-pesti Üzemigazgatóság - műszaki vezető,
1969-1984: Budapesti Elektromos Művek Észak-pesti Üzemigazgatóság - üzemviteli osztályvezető, Feladata: Budapest négy kerületének és az agglomeráció 21 településének hálózat korszerűsítési terveinek elkészítése, kivitelezések ellenőrzése, üzembe helyezése és üzemeltetése.

Ebbe tartozott az akkor még hét feszültség szinten üzemelő hálózat (110 V, 0,4 KV, 5,7 KV, 10 KV, 20 KV, 27 KV, 35 KV) egységesítése. 1985-1990: Budapesti Elektromos Művek - Céggözpont - Üzemviteli főosztályvezető helyettes, Feladata: Hangfrekvenciás Központi Vezérlés kódrendszerének kialakítása, a készülékek beszerzése, folyamatos fejlesztési igények meghatározása. 1990 - 1996: Budapesti Elektromos Művek Rt. - Céggözpont - Műszaki Főtanácsos, Feladata: A menedzsment műszaki támogatása, fejlesztési javaslatok koordinálása és kidolgozása. 1997 - Nyugdíjas. Oktatóként rendszeresen tartott előadásokat az ELMÜ szerelői továbbképző tanfolyamain. Közreműködött szabványok, irányelvek, szerelési utasítások készítésében.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Székely Tamás

1937-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 68/1960

Az egyetem elvégzése után a Mélyépítési Tervező Vállalathoz került a villamos osztályra, ahol 30 évig dolgozott mint tervező. A vállalat profiljának megfelelően víztisztító telepek, szennyvíztisztító telepek valamint lakótelepek közép-, kiefeszültségű kábelhálózatait, transzformátor állomásokkal és térvilágítását tervezte, mely munkákba technikus kollegák segítettek be. A transzformátorállomások a lakótelepeken szabadonálló, vagy házigyári épületbe behelyezett kivitelűek, 630 kVA teljesítményűek, a szennyvíz és víztisztító telepeken vegyesen épületbe helyezték, vagy félig szabadtéri kivitelűek, maximálisan 2,5 MVA teljesítménnyel. Ezek villamos védelme és működtetése is feladat volt. A telepeken 0,4 kV-os illetve delegált transzformátorokhoz vagy nagy teljesítményű 6 kV-os motorokhoz az elosztókat, vezérléseket, installációt, kábelhálózatot, villámvédelmet, világítást tervezett. Feladata volt még Nagymarosi esetleges duzzasztás esetén a Duna erőmű feletti részén a vízszintemelkedés miatti problémák elhárítását szolgáló tanulmánytervezésben való részvétel. 1968-1996-ig NDK-ba és Szlovákiába is tervezte lakótelepek, öntöző telepek, ipari létesítmények és tengerparti szakszervezeti üdülő villamosenergia-ellátását. Ezen tervezéseket NDK, illetve szlovák szabványok szerint kellett készíteni. 1993-1997 között a WESTEL-nél beruházó volt és mellette erősáramú különleges feladatokat kellett megoldania. Ilyen volt a belső villámvédelem utólagos kiépítése, amit a Száva utcai adótorony villámcsapása tett időszerűvé. Az elektronikus berendezések védtelenek voltak. Folyamatosan ki kellett egészíteni valamennyi meglévő torony (több száz) villamos berendezését a belső villámvédelemmel. Ennek megoldásába bevonták a Dehn und Söhne magyar képviselőit, akikkel a megoldást tipizálták a cég által gyártott elemekkel és a szükséges helyeken vezeték keresztmetszet-bővítéssel. Az eredményekről a Technika Házában beszámolót tartott.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szigeti Béla

*1934-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 23/1960*

Egyetemi tanulmányai 1958-as befejezése után az Orion Rádió és Televízió gyárban kezdett el dolgozni. 1958-1962 között a gyár Műszerosztályán dolgozott, mint fejlesztő mérnök. Feladata a rádió és televízió készülékek gyártásához szükséges célműszerek és elektronikus célberendezések tervezése volt. Ezt követően, 1962-1981 között, az MTA Köz- ponti Fizikai Kutató Intézetében (KFKI) állt alkalmazásban. A reaktorfizikai és szilárdtest fizikai kutatások területén szükséges speciális elektronikus berendezések és műszerek létrehozása képezte kutató/fejlesztő tevékenysége fő irányát. Ez irányú munkásságát az intézet vezetése kétszer Intézeti Díj odaítélésével ismerte el. Munkája során több külföldi kutató intézettel volt kapcsolatban. Többször vett részt külföldi tanulmányutakon, nemzetközi konferenciákon mint előadó, szakmai kiállításokon mint kiállító. Az 1971-1972-es években a Nemzetközi Atomenergia Ügynökség (NAÜ) ösztöndíjával az olasz Casaccia Nukleáris Központban folytatott kutatásokat a nukleáris mérések számítógépes automatizálása területén. 1980-ban a Deutscher Akademischer Austausch Dienst (DAAD) ösztöndíjával a német Kernforschungsanlage Jülich Kutató Intézetében folytatta a nukleáris mérések automatizálása területén megkezdett kutatásait. 1981-től áthívták az Elektromodul külkereskedelmi vállalathoz. 1981-1986 között a vállalat kiküldetésében a Kölni Kereskedelmi Kirendeltségen dolgozott. Nyugdíjba vonulásáig a külkereskedelemben tevékenykedett.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Szilágyi Sándor

*1936-ban született Zalaegerszegen
Villamosmérnöki oklevelének száma: 240/1960*

1959-1992.03.31 között: a Beloiannis Híradástechnikai Gyár mérnöke, 1959-60 között alközponti fejlesztő 1961-72 között rurál főközponti fejlesztési csoportvezető és alközpont fejlesztő (önálló fejlesztései: RA8, RA15, RA24, RX6, RX15, RX10 teljesen jelfogós alközpontok stb.) 1972-től fejlesztési osztályvezető, 1978-tól önálló osztályvezető, 1982-től fejlesztési főosztályvezető, mint exportra gyártott rurál főközpont fejlesztési vezetője (fejlesztések irányítása alatt: ATSzK üzemfelügyeleti rendszer, ATSzK konténeres rurál végközpont elektronikus regiszterrel stb.) Ezidő alatt: 1971.05.05: Félvezetős digitális elektronikai szakmérnök. 1992.04.01-2006.03.23 között a Nemzeti Hírközlési Hatóság (ill. jogelődjei) köztisztviselője, 1995-től műszaki osztályvezető (távközlés-szabályozás műszaki kérdései), 2001-2003 között döntőbiztos (tevékenysége: piacsabályozás bevezetése) 2003-2006 között főtanácsadó. Ezidő alatt: 1992-93 "Master of Business Telecommunications" cím megszerzése a Delfti Műszaki Egyetemen (Hollandia) 1995.05.29 Egyetemi doktori oklevél a BME-n, 1999-2007 között a NATO Polgári Hírközlési Tanácsadó Bizottság magyar delegációjának szakértő tagja. 2006-tól máig az Editron Távközlési Tanácsadó és Szolgáltató Bt. ügyvezetője, ennek tagjaként piacsabályozási tanácsadó a Nemzeti Hírközlési Hatóságnál.

Kitüntetések: 1971 Szovjet Postaminisztérium Kiváló Dolgozója oklevél, 1972 Kiváló Újító arany fokozata, 1974 Kiváló Feltaláló arany fokozata, 1974 KGST 25 éve kitüntetés, 1974 Szovjet Postaminisztérium Kiváló Dolgozója jelvény, 1982 Ipari Minisztérium Kiváló Dolgozója oklevél, 1989 Munka Érdemrend ezüst fokozata, 1995.03.14 "A Hírközlésért" minisztériumi szakmai érem, 2003.10.23 A Magyar Hírközlésért szakmai érem.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szilas Péter

*1936-ban született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 166/1960*

Első munkahelye a Budapesti Elektromos Művek volt, onnan ment nyugdíjba 1986-ban, mint műszaki főtanácsos. Tevékenysége elsősorban a köz- és díszvilágítás szakterületéhez kapcsolódott, tervezés- és üzemeltetés tekintetében egyaránt. Munkája kiterjedt a szakterületnek mind a világítástechnikai, mind a villamos kérdéseire. Nyugdíjasként is közreműködött szakértőként az ELMŰ Rt., majd a szakmai jogutód Budapesti Dísz-és Közvilágítási (BDK) kft világítási feladatainak megoldásában. A Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek 1961-óta tagja, több munkabizottság és a MEE Világítástechnikai Társaság (VTT) aktív résztvevője. A Magyar Elektrotechnikai Múzeum munkájában 1979-től szakértőként működött közre. Hivatása során, majd a Magyar Mérnök Kamara tagja- és jogosított vezető tervezőjeként számos, jelentősnek mondható köz- és díszvilágítási berendezés megalkotásában vett részt. Részben ennek köszönhetően a Kiváló Újító kitüntetés, az Urbanek díj (1995), a T-Schröder Rt. által alapított Világítási díj és a MEE-VTT Sziráky-Gergely díjának (2009) elismeréseiben részesült. Néhány szemeszteren oktatót a Kandó Kálmán Műszaki Főiskolán, és számos szakmai publikáció szerzője.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szövényi-Lux Endre

*1937-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 303/1960*

Szakmai tevékenység: 2004-2009: NIVELCO Ipari Elektronika Zrt: Műszaki fejlesztési tanácsadó, 1997-2004: NIVELCO: Fejlesztési igazgató, a gyártmányfejlesztés vezetése, 1997: Nyugdíjazás, 1995-1996: LASERNET Kft: Ügyvezető igazgató, lézerek fejlesztése és gyártása, 1990-1995: Elektronikus Mérőkészülékek Gyára: Főkonstruktor, 1979-1990: Elektronikus Mérőkészülékek Gyára: Fejlesztési osztályvezető, 1974-1979: METRIMPEX Külker. Vállalat Perui Szervízállomás (Lima) vezetőjeként tartós külszolgálatban a "CONUP" program keretében, 1971-1974: Elektronikus Mérőkészülékek Gyára: gyártmányfejlesztési osztályvezető, 1969-1971: METRIMPEX Külker. Vállalat: Vevőszolgálati szervizmérnök Indiában, 1963-1969: Elektronikus Mérőkészülékek Gyára: Nagyfrekvenciás mérőkészülékek gyártmányfej-

lesztési osztályvezetője 1960-1963: Elektronikus Mérőkészülékek Gyára: gyártmányfejlesztő vill. mérnök.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Tarlacz László

*1937-ben született Szombathelyen
Villamosmérnöki oklevelének száma: 183/1960*

A diploma megszerzése után 5 évig a Beloiannis Híradástechnikai Gyárban dolgozott az Átviteltechnikai Fejlesztési Osztályon. 1965-ben az egész Fejlesztési Osztályt - vele együtt - áthelyezték a Telefongyárba. Ott fejlesztőmérnökként 1970-ig dolgozott. 1970-től az 1997-es nyugdíjazásáig a Távközlési Kutató Intézetben dolgozott mint tudományos munkatárs, főmunkatárs, tudományos osztályvezető, majd a végén projektmenedzser beosztásban. (Ekkor már az Intézet neve Távközlési Innovációs Rt. lett.) Igazi szakterülete az átviteltechnikán belül a lineáris hálózatok tervezése, főképpen passzív LC-szűrők tervezése volt. Ebben a témakörben tucatnál több publikációja jelent meg, 1964-ben a Híradástechnikában megjelent cikkével Virág-Pollák-díjat nyert. 1974-ben summa cum laude minősítéssel doktorrá avatták a Műszaki Egyetemen. Kétszer szerepelt előadással nemzetközi hálózatelméleti konferencián külföldön (aktív RC-szűrők, érzékenység). Mint a terület ismert szakértője több más vállalatnál is dolgozott mellékfoglalkozású szakértőként és tervezte a különleges specifikációjú szűrőket. Ilyen vállalatok voltak: TKI, KFKI, ORION. Szolgálati szabadalmi száma 6, ezek mindegyikét kollégákkal együtt jegyzi. A Budapesti Műszaki Egyetemen is sokoldalú kapcsolatban volt: végzős hallgatók konzulense és diplomatervük bírálója; egy fél évig (1972-ben) másodállásban oktatóként is dolgozott a Géher-tanszéken; egyes dolgozatai pedig az átviteltechnikai szakmérnöki szakon tananyagként szerepeltek.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Torday István (Gersics F. István)

*1934-ben született Pécsen
Villamosmérnöki oklevelének száma: 47/1959*

Munkahely: Ricoh Hungary Kft. Budapest mint szaktanácsadó. Iskolai végzettség: elektromérnöki diploma a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán, Felsőfokú külkereskedelmi szakképzettség. Nyelvismeret: német felsőfokú állami nyelvvizsga, angol és orosz nyelven tárgyalóképesség. Fontosabb munkahelyek: Transelektro Külkereskedelmi Vállalat, mérnök üzletkötő 23 év. Egyesült Villamosgépgyár, fővállalkozó 6 év. Remix Elektronikai Kft. külkereskedelmi osztályvezető 3 év. Ricoh Hungary Kft. irodatechnikai szaktanácsadó 3 év. Szakmai területek: export-import ügyek önálló intézése, kooperációk és licencvásárlások. Képviselési tevékenység: beruházások intézése, nemzetközi marketing tevékenység megrendelések érdekében, vegyesvállalatok alapítása külföldi partnerekkel együttesen, irodatechnikai berendezések értékesítése.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Ványai Péter

*1937-ben született Budapesten
Villamosmérnöki oklevelének száma: 6/1961*

1966-ban végezte el a BME mikrohullámú szakmérnöki kurzusát, erről oklevelet kapott. 1971-ben Rádiórendszertechnika szaktudományból egyetemi doktori címet szerzett. Mérnöki munkáját a Távközlési Kutató Intézetben kezdte el 1960-ban, ahol mikrohullámú passzív nem-reciprok eszközök kutatásával foglalkozott. Később digitális mikrohullámú információátvitellel kapcsolatos kérdéseket kutatott. Az Intézetben tudományos osztályvezetői beosztásban dolgozott. Az 1960 és 1992 évek között 10 szakmába vágó könyvben volt társszerző, közel 100 tanulmányt és tudományos cikket írt (az egyikért Virágh-Pollák-díjjal tüntették ki), számos hazai és külföldi szakmai konferencián tartott előadást. Oktatási tevékenységet több évig a Budapesti Műszaki Egyetemen és a Zrínyi Miklós Katonai Főiskolán folytatott. 1992-ben több társával együtt megalakította a Totaltel Híradástechnika Kft.-t, ahol nyugdíjba vonulásáig távközlési igazgatóként dolgozott. 1972-óta híradástechnikai igazságügyi szakértő, ezt a tevékenységet jelenleg is aktívan folytatja.

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Vas Izabella (Dr. Németh Jánosné)

*1935-ben született Telekiben
Villamosmérnöki oklevelének száma. 308/1959*

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán 1959-ben szerzett oklevelet. Az egyetem elvégzését követően 28 éven át a Budapesti Városépítési Tervező Vállalat (BUVÁTI) V. Irodájában dolgozott tervezőként, majd vezető tervezőként. Az egyetemi képzettsége mellett az évek során elsajátította az épületgépészeti ismereteket is, így 1975-től kezdődően a villamos- és gépész-szakosztály vezetőjeként egy tizenkét-tizenöt fős csoport munkáját irányította. Az Iroda nagyrészt felújítási munkálatokban vett részt, de új épületek tervezésében is közreműködött. A budapesti közintézmények, lakóépületek villamoshálózatának cseréje, az épületgépészeti berendezéseknek a kor követelményei szerinti modernizálása, a különböző korokban épült épületek szerkezetének, a korabeli kivitelezési technikáknak a pontos ismeretét is megkívánta. Az Iroda működésének évtizedei alatt a tervezést megelőző felmérő munkáknak köszönhetően a budapesti épületek nagyobb részéről pontos dokumentáció gyűlt össze. Munkája során a XIX. századi épületektől a bauxitbeton épületekig számos különböző típusú - gyakran műemléki vagy műemlék jellegű - épület felújításában vett részt. A már meglévő épületek felújítása mindig egyedi tervezést kívánt meg és szükségessé tette a munkálatok során a helyszínen történő művezetést is. Jelentősebb munkái: az erzsébetvárosi tömb-rehabilitáció, a tatabányai lakótelepek hőközpontjainak modernizálása, pesti és budai közintézmények (a Mester utcai, a Vendel utcai, a Virányos úti iskola, a csepeli és a Fehérvári úti rendelőintézet stb.) és lakóépületek százainak elektromos és épületgépészeti felújítása, a Kossuth Lajos utca Kígyó patika felújítása, a Párizsi udvar világítása, a Kuruclesi úti új tűzoltó-laktanya. A BUVÁTI gazdasági nehézségei miatt nem sokkal a nyugdíjba menetele előtt a felújításokkal

foglalkozó V. Irodát megszüntették. Rövid ideig a Fővárosi Művelődési Intézmények Műszaki és Gazdasági Igazgatóságán dolgozott, majd kiváltotta mind az épületvillamossági, mind az épületgépészeti vezető tervezői engedélyt és magántervezőként végzett tervező-munkát. Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Wertheim László

1932-ben született Orosházán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 78/1960

Az Egyetem Szenátusa aranydiploma adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.